

חב"ד לצעירים

בישראל

החדש והמתחדש במחוזות חב"ד לצעירים ברחבי הארץ


עשור לחב"ד לנוער



כנס השלוחים הגדול באילת: הסדנאות, ההתוועדויות, ההפתעות והבאנקט • קולות, מראות ושביבים



בנתיבות השליחות
 הצצה לסניף חב"ד לנוער בנתיבות שחנך לאחרונה מועדון מפואר



שבת שלום לך, ירושלים
 600 סטודנטים השתתפו בשבתונים ראשונים מסוגם מבית חב"ד בקמפוס

"תמצית הטבודה שלנו עם הצעירים בישראל היא - אל תיקרי ויקרא אלא ויקריא"

הרב משה שילת בדאיון מיוחד:
 המספרים, האתגרים והתוכניות לעתיד



לב ישראל נער

●●

מה קורה בחוגי הצעירים של
ארץ הקודש נכון לתשפ"ה?
■ שיחה מפעימה עם **הרב**
משה שילת, העומד בראש
מפעלי האדירים 'חב"ד לנוער'
ו'חב"ד בקמפוס', על אתגרי
תחילת הדרך, על ההווה
המפואר ועל העתיד המזהיר
הרב משה מרינובסקי

"במשך המעט לעת - לבקר (המוכשרים לזה) במקום כנוסי הנוער חרדי - ולהשתרל, ככל האפשרי בדרכי שלום, גם במקום כנוסי הנוער שלעת עתה עדיין אינו חרדי - ולבאר להם איך שחבה יתירה נודעת להם תמיד מאת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, לבאר להם את אשר תבע מהם והתקוה והבטחון אשר בטח בהם, אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרץ החום והחיות שהם מסוגלת הנוער".

כך כתב הרבי בראש חודש שבט תשי"א - "במענה על שאלת רבים אודות סדר מפורט ביום העשירי בשבט הבע"ל, הוא יום היארצייט של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ".

הדגש החזק על "החזקת היהדות והפצת התורה" בקרב בני הנוער, שמתאפיינים במרץ, חום וחיות ייחודיים, המשיך לעמוד, מאז ולתמיד, בראש סדר היום של הפעילות החב"דית שהרבי ניהל והכווין מאז קבלת הנשיאות. אין לך אפוא עיתוי הולם יותר מהימים הסמוכים ליו"ד שבט כדי להפנות זקור אל הפעילות הזו, ובמיוחד כשבימים אלה נשלם עשור להקמת ארגון חב"ד לנוער בארץ ישראל ומלאו אחת עשרה שנים לאחיו הבכור - חב"ד בקמפוס בארצנו הקדושה.

לשם כך נפגשנו לשיחה מיוחדת עם הרב משה שילת, העומד בראש שני הארגונים הללו שהביאו את "החזקת היהדות והפצת התורה" בקרב הצעירים הרבים לחוגיהם ולגוויניהם ברחבי הארץ לשיאים חדשים, מדהימים בהיקפם בכמות ובעומקם באיכות.

שימו לב למספרים: נכון להיום יש 37 שלוחים של חב"ד בקמפוס ישראל הפועלים בכ-50 מוסדות - אוניברסיטאות ומכללות (ישנם שלוחים החולשים בפעילותם בו-זמנית על כמה מוסדות אקדמיים). לרגל יו"ד שבט הצטרף שליח נוסף, למכללה נחשבת באשדוד, והמספר המעודכן הוא אפוא 38. זה אומר שאין בארץ מוסד אקדמי שאין בו שליח של חב"ד בקמפוס. כמו כן, במסגרת חב"ד לנוער ישראל פועלים 40 שלוחים. כלומר, יש שליח של חב"ד לנוער ברוב ערי ישראל שמספרן כ-60.

ברחבי הארץ פועלים למעלה מ-30 מרכזי פעילות בנויים של השלוחים. חלקם לסטודנטים וחלקם לנוער. בתוכנית השנתית של חב"ד לנוער העולמי (c-teen) המתקיימת בניו יורק משתתפת מדי שנה קבוצה גדולה של בני נוער מישראל, ובתוכנית שתתקיים השנה בעוד מספר שבועות ייצגו יותר מ-350 בני נוער מישראל את חבריהם מארץ הקודש - מספר חסר תקדים. בסה"כ במשך השנים האחרונות השתתפו במסעות לבית חיינו 770 ולאחל הרבי בניו יורק כ-1500 צעירים שעשו זאת לראשונה בחייהם. מדובר במסעות

שיוצאים לדרך אחרי מעטפת עשירה של הכנה רוחנית עמוקה וממושכת לפני המסע ופעולה-נמשכת מוכחת אחריו.

אלה הנתונים הכלליים ובהמשך נחשוף עוד פרטים מדהימים, אך תחילה ביקשנו מהרב שילת לגעת בתוכן ובמהות של הפעילות.

אנחנו נחשפים לפעילות האדירה, בשטח ובפרסומים, ונוכחים בהצלחה הגדולה לקרב אלפים ורבבות בני נוער וסטודנטים ליהדות אמיתית, ותוהים: מה המצב האמיתי של הנוער בישראל - האם אכן ישנה התעוררות גדולה וצעירי ישראל נוהרים לפעולות חב"ד או שלפחות בציבורים רחבים יש ריחוק, ניכור ואדישות לדברים שבקדושה?

כבר בתחילת הדרך הבנו שעלינו להתמקד בעיקר בציבורים שלא קרובים ליהדות ואפילו לא מוגדרים כמסורתיים. זה אולי יותר קל ויותר נעים לפעול עם קרובים ולעשות אותם ליותר קרובים ומקורבים, אבל הצורך החיוני הוא לפנות דווקא אל הפחות קרובים לעת עתה.

צעיר שהתגייס השונה ומשרת במוצב שהוקם לאחרונה בחרמון הסורי המושלג, כזה שבעצמו לא חובש כיפה לעת-עתה, שלח לשליח סרטון בו הוא נראה מניח תפילין לחמשת החיילים המוצבים אתו בעמדה ובתוך כך קורא - "הרב, היום הנחתי תפילין לחמישה חברים ואחד מהם היה 'קרקפתא'!"

במבט לאחור, אל עבר יותר מעשור של פעילות, זו הייתה מגמה נכונה והגישה הזו הצליחה מעל ומעבר לכל ספק. אפשר לומר אפילו כי בדיעבד הוכח שהאתגרים שבפעילות עם הציבורים הללו פחותים מכפי שהיה אפשר לחשוב. למעשה, קבוצות גדולות שכביכול היו אמורות

לגלות רתיעה או אפילו התנגדות, התבררו כמוכנות לקבל. ואם יש קולות בודדים של התנגדות, עצם העובדה שסביב אותו קול יש מאות ואלפי קולות של תמיכה ואהדה, מדברת בעד עצמה.

המציאות הישראלית האמיתית היא ששנאה לענייני יהדות ומושגים כמו ניתוק וניכור קיימים, אם בכלל, בתקשורת ובפי דוברים קיצוניים מסוימים. עם ישראל בכלל אוהב ואוהד כל ענין יהודי. זה לא סוד שבהנהלות ובצוותי המוסדות האקדמיים בישראל יש גורמים שמאלניים ביותר. ועם זאת, הפעילות של חב"ד בקמפוס זוכה לאהדה גדולה וגלויה.

לשם המחשה, מיד אחרי אירועי שמחת תורה אשתקד נוצרה התעוררות רוחנית גדולה, ואחד המיזמים שיצאנו בהם כדי לנתב ולתעל את ההתעוררות הזו, היה פרויקט שקראנו לו 'לקראת שבת' - חלוקת חמין מהביל ברחבי הקמפוסים בימי חמישי, כהזדמנות נוספת למפגשים מקרבי לבבות, פנים אל פנים, על רקע השבת המתקרבת ועם סממן יהודי מובהק של מאכלי שבת.

גם אנחנו לא שיערנו איזו הצלחה גדולה היוזמה הזו תנחל. בפועל, השלוחים מגיעים אל הסטודנטים כשהם יושבים במדשאות בהפסקות, מגישים להם סממן יהודי חם וטעים, ובינתיים מלמדים על ברכות הנהגין, משמיעים ווארט חסידי על פרשת השבוע ומזמינים את הסטודנטים לשיעורי התורה וכלל הפעילות של חב"ד בקמפוס. שוב ושוב אנחנו שומעים מהשלוחים שזה אחד הרגעים הקסומים בפעילותם.

זה כרוך בעלות לא מבוטלת, דורש לא מעט ארגון ולוגיסטיקה שלנו בהפעלת הקייטרינג והשינוע של החמין לרחבי הארץ ושל השלוחים בכל מקום, אבל הכל כדאי כשרואים את ההצלחה. במיזם הזה, וגם במיזמים רבים אחרים, הסטודנטים כבר רואים את זה כאירוע שלהם והם עצמם נוטלים חלק בארגון ובהפעלה שלו, מה שמחזק עוד יותר את תחושת השייכות וההזדהות שלהם עם הפעילות.

כשבאים באהבת ישראל כנה, במאור פנים ובגישה מקרבת, הלב היהודי שתמיד ער, נפתח ומתקרב. כמים הפנים לפנים - כשנותנים בחיך ובאהבה, זה מה שמקבלים בתגובה אפילו במגע בין אנשים בענייני העולם הזה, ועל-אחת-כמה-וכמה כשמדובר בקירוב יהודים ליהדות. כשבאים להשפיע אלוקות, תורה ומצוות והמסר המרכזי הוא שאין עוד מלבדו, צריך רק לעשות זאת באווירה נכונה ובכלים מתאימים ואז הלבבות היהודיים נפתחים ונשאבים.

זה נכון בקמפוסים וזה נכון גם בחב"ד לנוער לגבי הפעילות בבתי הספר התיכוניים. הם נחשבים מקומות יותר סגורים ושמורים מהאוניברסיטאות והמכללות, אבל כשבאים בגישה הנכונה מצליחים להביא אל הנוער ערכים יהודיים,

וזה מתקבל אצל מנהלי התיכונים לא רק בהסכמה אלא בהערכה עצומה לתכנים עצמם ולצורת ההגשה.

7+7 = 7000

אם אנחנו משוחחים בימים הסמוכים ל"ד שבת, כדאי להוסיף:

כאמור, אחד מסימני ההצלחה המובהקים הוא העובדה שהסטודנטים ובני הנוער מסייעים בפעילות ואפילו הופכים לפעילים בעצמם - ממש כמו שהרבי אומר במאמר 'באתי לגני' תשי"א לגבי מסירות הנפש של אברהם אבינו לפרסם אלוקות בעולם - "דאברהם ידע שעיקר העבודה הוא כמו שכתוב ויקרא שם בשם הוי' אל עולם, אל תקרי ויקרא אלא ויקרא, אז יענעך זאל אויך שרייען" [שגם הזולת יצעק].

כפי ששומעים בהקלטה, הרבי אמר את המילים האלה כשקולו נשנק מבכי, והמשיעיים החסידיים שואלים: לכאורה, מדוע דווקא כאן בכה הרבי? ועונים: אמנם אנחנו לא מתיימרים להבין את הרבי, אבל ברור שהנושא הזה של פרסום אלוקות בעולם והשפעה על מקורבים שהם עצמם יהפכו להיות 'צועקים' שיש אלוקים, הם מוטו מאד מרכזי בשליחות שהרבי מטיל על 'הדור השביעי' במאמר המכונן הזה. לשם אנחנו שואפים ולכך מוקדשים כל כך הרבה משאבים ומאמצים - שהנוער והצעירים בארץ ישראל, המקום שבו נמצא כיום רוב מנין ורוב בנין של העם היהודי, יזעק בקול גדול "בשם ה' א-ל עולם", שכל העולם בטל לאלוקות!

כשמדובר בסטודנטים, יש סיפור מוכר שתמיד עומד לנגד עינינו בהנהלת חב"ד בקמפוס ולנגד עיניו של כל אחד מהשלוחים:

הרב לייבל וולף היה שליח באוניברסיטה במדינת וויסקונסין בארצות הברית. פעם אחת, במהלך 'יחידות', הוא שאל את הרבי: אני אדם אחד, ותחת אחריותי 7,000 סטודנטים. האם עלי לפעול ברמת ה'מאקרו' ולעשות פעולות כלליות כך שתהיה תחושה שיש יהדות בקמפוס, או שעלי לפעול ברמת ה'מיקרו' - בעבודה פרטנית ואישית עם קבוצה קטנה של סטודנטים?

הרבי ענה לו: אתה לא צריך להשפיע על 7,000. עליך להשפיע על שבעה סטודנטים והשבעה האלו ישפיעו על עוד שבעה, והם ישפיעו על עוד שבעה, כך שבסופו של דבר לפעילות שלך תהיה השפעה על כולם.

זה מרכיב מרכזי בעבודה עם צעירים - להפוך אותם למשיעיים ומנהיגים. זו הדרך להרחיב את מעגל ההשפעה, כפי שהרבי אמר, וזה גם בהלימה לתכונות המאפיינות צעירים להיות מנהיגים ולשנות דברים בסביבתם.

אין ספק שאחד הגורמים להצלחה הוא



כך, כמעט ואין יום שבו השלוחים אינם מופתעים מחדש למראה התוצאות האדירות של פעולותיהם והשפעתם באמצעות פעולות של הצעירים עצמם.

בתחום זה של ההשפעה המתגלגלת על ידי הסטודנטים עצמם יש לציין במיוחד את העובדה שראשי אגודות הסטודנטים הם, פעם אחר פעם, בוגרי מגוון תוכניות של 'חב"ד בקמפוס' והם חורטים על דגלם בגלוי את הצורך להחדיר בין הסטודנטים יותר ויותר ערכים יהודיים מקוריים. אחת הפעולות היותר משמעותיות מסוג זה היה מסע של יושבי-ראש אגודות הסטודנטים מכל הארץ לארה"ב. זה היה מסע מופלא במהלכו הם ביקרו ב-770 ובאוהל הרבי, ערכו היכרות עם חב"ד קמפוס העולמי וחוו חיזוק גדול של הזהות היהודית וגאון יעקב.

והנה עוד דבר שממחיש אולי יותר מכל את הפעולה נמשכת של השליחות בקמפוסים. לאחרונה יצאו לשליחות בשלוחה של אוניברסיטת בן גוריון באילת הרב אסי פישמן ורעייתו טל. הרב פישמן התקרב ליהדות וחסידות על ידי שלוחי הרבי במסגרת חב"ד בקמפוס בירושלים, הרב לירז זעירא והרב דניאל כלב, והגב' פישמן היא מקורבת של חב"ד בקמפוס בארה"ב. כעת הם מקרבים רבים אחרים וב"ה מצליחים בצורה בלתי רגילה.

שעשועי המלך

אין ספק שמדובר בהצלחות מדהימות לפי כל קנה מידה. ובכל זאת, האמנם הכל מושלם? אין קשיים ואתגרים? אין יעדים שטרם הושגו?

ודאי וודאי שאסור להסתפק במה שכבר קיים. מי שיש לו מנה רוצה מאתיים ומי שיש

העובדה שסביב כל אחד מ-78 השלוחים בחב"ד לנוער וחב"ד בקמפוס יש מעגל, רחב יותר או רחב פחות, של מושפעים שהם עצמם משיעיים ומנהיגים פעילים. לדוגמה, אחד השלוחים בחב"ד לנוער שיתף השבוע שבוגר של הפעילות שלו, צעיר שהתגייס

ברור שהנושא הזה של פרסום אלוקות בעולם והשפעה על מקורבים שהם עצמם יהפכו להיות 'צועקים' שיש אלוקים, הם מוטו מאד מרכזי בשליחות שהרבי מטיל על 'הדור השביעי'

השנה ומשרת במוצב שהוקם לאחרונה בחרמון הסורי המושלג, כזה שבעצמו לא חובש כיפה לעת-עתה, שלח לשליח סרטון בו הוא נראה מניח תפילין לחמשת החיילים המוצבים אתו בעמדה ובתוך כך קורא - "הרב, היום הנחתי תפילין לחמישה חברים ואחד מהם היה 'קרקפתא'!"

חב"דניקים בנשמה

מוסיף ומספר הרב משה שילת:

בדבריו הקדושים על הצורך לפעול בקרב הנוער במיוחד ביו"ד שבט, הרבי נתן במילים קצרות אך עוצמתיות את תוכן המסר שצריך להביא אל הנוער שהוא בין השאר להבהיר להם שהרבי (הריי"צ) "קָטַח בהם אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם...". הנה שתי דוגמאות מהימים האחרונים ממש שממחישות את הפוטנציאל האדיר שקיים בתוך כל נער ונערה מישראל "למלא את תפקידם" היהודי.

האחת - במהלך ביקור בבסיס צבאי בו מתקיימת פעילות שלנו, קיימנו שיחה ארוכה עם החיילים. חיילת אחת גילתה עניין מיוחד בפעילות וכאשר שאלתי, בהיסוס מה, האם לפני הצבא נתקלה בפעילות חב"דית, היא הגיבה בהתרגשות: "בוודאי! אני מכפר סבא והרבנית נחמה חזן, שליחת חב"ד לנוער בעיר, היא כמו אימא שלי!" מתברר שהיא השתתפה בפעילות חב"ד לנוער בעירה כבר שלוש שנים, לא החמיצה אף שיעור והקשר שלה עם השליחה הוא קרוב מאוד, הדוק וחסם. עד כדי כך שגם במהלך השירות הצבאי היא יוצאת מהבסיס אחת לשבוע במיוחד כדי להשתתף בשיעור התורה השבועי של הרבנית חזן, באישור הממונה עליה שהבינה עד כמה השיעור הזה חשוב ומשמעותי בחייה.

הדוגמה השנייה היא הודעה שקבלתי בהפתעה מוחלטת מהרב בועז קליין, שליח בכרילוצה שבארגנטינה, המהווה יעד לאלפי מטיילים ישראלים בשנה. "אבקש לשתף אותך", כך הרב קליין, "שאנחנו נפגשים בדרך קבע בצעירים מישראל שעוצרים אצלנו למפגשים של לימוד תורה והתוועדויות, ואם בעבר רק מעטים מהם היו עם רקע תורני וחסיד, לאחרונה, ובעצם זה מתגבר משנה לשנה, יותר ויותר צעירים - אפשר כבר לומר המונים - באים אלינו עם ידע רחב במונחים ומושגים חסידיים ועם 'הרגשים' חסידיים מובהקים והם מגדירים את עצמם 'חב"דניקים בנשמה', והכל בזכות הפעילות הגדולה של 'חב"ד לנוער' ו'חב"ד בקמפוס'. יישר כוח גדול!"

לו מאתיים רוצה ארבע מאות וכן הלאה. אבל אחרי עשור של פעילות חב"ד לנוער ואחת עשרה שנים של חב"ד בקמפוס, מותר גם להצדיע לשלוחים המסורים על ה'מאתיים' ואולי אפילו ה'ארבע מאות' שהם כבר השיגו בכוח המשלח ובסייעתא דשמיא מופלאה.

בד בבד, ברור שאנחנו רק בתחילת הדרך. היעד הוא להשפיע השפעה פנימית על חייהם של כמיליון צעירים, כן ירבו. וזה לא קורה ביום אחד וגם לא בעשר שנים. זו משימה כבירה שדורשת התמסרות אין קץ, גיוס עוד ועוד שלוחים, צוותות עובדים, עבודה מתמדת, לא פשוטה בכלל, של השגת תקציבי ענק, הקמת ותחזוקת בניינים ועוד. ומעל הכל, המון אמונה בדברי הרבי המשלח שאפשר וצריך להפוך את העולם.

ההצלחה המלווה אותנו עכשיו, ברוך השם, היא לא רק מקור לסיפוק אלא גם ובעיקר מניע ו'דרייב' הכי גדול לא להסתפק בכל מה שכבר נעשה אלא להתאמץ להוסיף כהנה וכהנה.

ובשטה, בפועל, אין שום דבר שמפריע וחוסם את הרחבת הפעילות?

ככל שאני מתרשם, הרוב הגדול והמכריע, למעט אחוז קטן של מתנגדים ועוד אחוז קטן של אדישים, פתוחים לפעילות ומקבלים אותה באהבה וברצון.

אינני עוצם עיניים מול המציאות. 'עולם' מלשון העלם והסתור, וכל עוד אנחנו נמצאים בגלות ועדיין לא יצאנו אל הגאולה האמיתית והשלמה, עדיין אנחנו ניצבים בפני אתגרים רבים, אבל זה תפקידנו וזו שליחותנו - לקרוא ולהקריא בשם ה' א-ל עולם ולהפיץ אור בתוך החושך וההעלם. וכאמור, אנו שואבים מידה רבה של עידוד וחיזוק מההצלחות הרבות עד עתה, בכמות ובאיכות.

ובכלל, מי יכול לשער את הערך של הפצת היהדות והחסידות ומי יכול למדוד הצלחות ולמדוד הישגים בתחום הזה של לעשות רצונו של הקדוש ברוך הוא ולגלות אלוקות בעולם. הרי שמענו מהרבי אינספור פעמים על החשיבות של קיום מצוה אחת על ידי יהודי אחד, ויש גם ביטוי נדיר ומופלא באחת השיחות שעם כל מצוה שיהודי עושה פעם אחת ויחידה, הקדוש ברוך 'משתעשע' - "צאצקעט זיך" - לנצח!

ואם שואלים על השטח, ברור שמדובר בעבודה מאד מאומצת. רבים מהשלוחים בקמפוסים עברו תהליך ארוך ולא פשוט של הסתגלות מול ראשי המוסדות וגורמים נוספים. גם השלוחים לנוער נדרשים להתגבר לא פעם על חשדנות מצד הורים ומחנכים. ובכלל, גיל הנעורים מאד מאתגר מהיבטים רבים. אין לי כוונה להתעלם מכך או לייפות דברים. ואולם בשיחות ומפגשים עם השלוחים אנחנו נוכחים שוב ושוב לראות איך מתקיים בהם "עולמך תראה בחיך". ואם שמים את האתגרים

בפעילות עשירה ומעמיקה של שעה ויותר, וזאת מלבד מעגל רחב יותר של כשלושים אלף משתתפים בחודש, בממוצע, בפעולות ותוכניות נוספות.

כלים אל האור

הקדשנו פרק נכבד לתוכן ולמהות. כעת נעבור בבקשה לכלים ולתוכניות שהנהלת חב"ד לצעירים מספקת לשלוחים.

ההנהלה הארצית של 'חב"ד לנוער' ו'חב"ד בקמפוס' מעניקה לשלוחים ליווי ותמיכה בהשקעה גדולה מאד ובמגוון תחומים. אציין את העיקריים והבולטים שבהם.

כל זוג שיוצא לשליחות במסגרות הללו זוכה, בשנים הראשונות של השליחות, למעטפת מלאה של תמיכה כלכלית שתאפשר לו להקדיש את עצמו לחלוטין לשליחות וכך בבד להתארגן ולהתבסס לקראת עצמאות כלכלית בעתיד.

הליווי הכלכלי ממשיך בצורות שונות גם בשנים הבאות, וכולל בין השאר עזרה בתכנון וביצוע של ימי התרמה ארציים המוכיחים את עצמם מדי שנה ומביאים ב"ה הישגים מאד מרשימים.

באשר למעורבות וסיוע בפעילות עצמה

למעלה מעשרת אלפים צעירים משתתפים מדי שבוע בפעילות עשירה ומעמיקה של שעה ויותר, וזאת מלבד מעגל רחב יותר של כשלושים אלף משתתפים בחודש, בממוצע, בפעולות ותוכניות נוספות

על כף אחת של המאזניים ואת ההצלחות בכף השנייה, אין ספק שמתקנות ההצלחות והיקפי ההשפעה מכריעים.

גם אם לא ישירות ולא בתהליכים מהירים, ברור שלאמיתו של דבר מדובר בהשפעה מאד רחבה. למעלה מעשרת אלפים צעירים משתתפים מדי שבוע

לרגל י' שבט:
שלוחי חב"ד לנוער
התכנסו באילת
לשבתון מושקע
ומרומם • הסדנאות
המעשירות,
ההתוועדויות
הסוחפות והבאנקעט
המכובד • רשמים

הרוצה להחכים יזדים

שיחה זו הייתה במוקד הפעילות הייחודית שנערכה בליל שישי בין השלוחים, כאשר התחלקו לשלוש קבוצות שדנו כל אחת לעומק ביתרונות והחסרונות של כל אחת מהתכונות האמורות. השלוחים השתמשו בדוגמאות מחיי השליחות ושיתפו זה את זה באתגרים שיוצרות תכונות אלו. במהלך הפעילות, מנחה הסדנה הביא בפני השלוחים דוגמאות מסיטואציות שונות, וכל קבוצה הייתה צריכה למצוא את המעלה של התכונה המתוארת ולהציע את דרך הפעולה הנאותה כלפי נער פוטנציאלי בעל אופי שכזה. מטבע הדברים, הסדנה הפכה לרב-שיח פורה במהלכו צרו השלוחים לחיקים תובנות רבות ומועילות לעבודתם.

בליל שבת קודש, לאחר קבלת השבת ולימוד המאמר "באתי לגני" כנהוג, נערכה סעודת שבת חגיגית ועשירה, בה נשאו נציגים מהשלוחים דברי תורה, ברכה והתעוררות,

עשרות משפחות שלוחי חב"ד לנוער התאספו לרגל שבת קודש י' שבט, ראש השנה להתקשרות באילנא דחיי, ועשו יחד כנס בן ארבעה ימים - חמישי-ראשון - גדושי חוויות ותוכן בעיר הדרומית אילת, על מנת להיטען בכוחות מחודשים להמשך שליחותם ולחזק איש את רעהו. במהלך הכנס נערכו התוועדויות מיוחדות ומותאמות לשלוחים ולשלוחות, נערכו סדנאות לייעול העבודה עם הנוער, כאשר בין לבין ניצלו השלוחים כל רגע פנוי לשיחה עם חבריהם ולמציאת פתרונות מהשטח לאתגרים העומדים בפניהם.

כמה מעלות שונות לבני הנעורים מנה הרבי בהתוועדות י"ב תמוז תשל"ב. האחת: הנוער הוא צעיר לימים ואינו נושא בעול החיים. השנייה: הנוער הנו נמרץ ופעיל, וטרם מיצה את מרצו בשגרת השוחקת. והשלישית: הנוער חותר לשלמות, ואינו גורס עניינים של פשרה.



במהלך הערב החגיגי הופתעו השלוחים כאשר על המסכים הוצג סרטון מיוחד שהפיקה הנהלת חב"ד לנוער יחד עם נערים המשתתפים בקביעות בפעילויות בסניפי חב"ד לנוער בעירם, נרגשים האזינו השלוחים והשלוחות לבני הנוער - חלקם כבר בוגרי המועדונים - המספרים על השינוי הגדול שחוללו השלוחים בחייהם, והודו על כך שבזכותם וכו לקשר עם הרבי נשיא הדור (חלק מהדברים - להלן בריעה נפרדת).

מנהל חב"ד לנוער בישראל הרב משה שילת הכריז על שורת ערים נוספות שיצטרפו בקרוב למעגל השליחות לנוער, ועל הקמת מועדוניות צעירים נוספות שישדרגו את הפעילות במקומות ותיקים. כמו כן הבטיח כי במהלך השנה הקרובה תמונף הפעילות עם הנוער בתיכונים, ובישר כי בימים אלו עמלים בהנהלת חב"ד לנוער על בניית תכנית לימודים מיוחדת לבתי הספר.

הרב שילת הודה בדבריו לתומכים בארגון חב"ד לנוער, ובפרט לנגיד החסידי הרב אליהו שלוסברג התומך בלב פתוח בפעילותו, ואשר שבת זו של הכנס הוקדשה לזכרו של אביו ע"ה.

לאורך כל הכנס ובפרט ביום השבת התקיים 'מיני קעמפ' חווייתי לילדים - השלוחים הצעירים - על ידי צוות מיוחד של תמימים לבנים ומדריכות לבנות, שהעניקו להם את תחושת הזכות להיות שלוחים ומקושרים לרבי.

כאשר באופן טבעי הפכה הסעודה להתוועדות חסידית שנמשכה עד לשעות הקטנות של הלילה (חלק מהדברים, בהמשך הגליון).

למחרת, בצהרי השבת, התקיימה ההתוועדות המרכזית של הכנס עם השליח ורב העיר אילת הגה"ח הרב יוסף העכט שליט"א, ששיתף את השלוחים בסיפורים מאירים מהשנים בהן זכה להיות בחצרות קודשו של הרבי, ובדבריו הנלהבים סחף את כל הנוכחים לאווירה המרוממת אותה חוו תלמידי התמימים בארבע אמותיו של הרבי, בפרט עם התקרב היום הגדול והקדוש י' שבט. "אהבתו הגדולה של הרבי כלפינו היא אין-סופית", קרא הרב העכט ברגש, "ואנחנו בקושי מצליחים להחזיר לו מעט מן המעט מאהבתו אלינו". המשתתפים בהתוועדות כולם נישאו על גליה, וכטוב ליבם קיבלו החלטות טובות לחזק ולהתחזק במלאכת הקודש איש איש במקומו.

במוצאי השבת נערך באנקעט מושקע ומפואר כהצדעה לשלוחים ולשלוחות העומדים הכן סביב כל ימי השנה למען נערי ארץ הקודש. סביב שולחנות עגולים וערוכים ישבו הכול באחוות חסידים, ויחד צפו באימפריית השליחות של חב"ד לנוער בישראל הכוללת עשרות נקודות על מפת הארץ ואלפי נערים ונערות המשתתפים בשיעורי התורה ובפעילויות השונות.

נאום מיוחד נישא מפי האורח הרב משה בלוי, שליח הרבי ורב הערבה (ראו להלן).



נפשות אתם עושים, נפשות!

מתוך דבריו של הרב משה בלוי, שליח הרבי ורב הערבה, בעת הבאנקעט לשלוחים לנוער במוצאי שבת קודש י' שבט

אחיי ורעיי, את הסיפור הבא ודאי קראתם בילדותכם: "מה אתה עושה שניאור זלמנקה? מה אתה עושה?"

שניאור זלמן הקטן מסתובב לקול שאלת קריינדל, האחראית על המטבח בבית הוריו, ותוך כדי הכנסת בקבוק חלב נוסף לסל שלידו, שכבר מלא בתופינים ומצרכי מזון, הוא עונה: "נפשות אני עושה קריינדל, נפשות אני עושה" ויוצא בצעדים מהירים מהמטבח.

צועד הוא במהירות לעבר "הבית המסתורי" - כך כונה הבית הנתוש בקצה העיירה, שם כבר חיכו לו חבורת ילדים מהעיירה: מאיר בן הנפת, שולם בן הסנדלר, חיים יצחק בן הסנדל ועוד. שם הוא מוציא ממניי המגדים ונותן להם, תוך שהוא מעודד אותם לומר ברכה. אט אט מתרוקן הסל. לזה נותן בקבוק חלב לאימו החולה ולזה מספר תפוחים ותופינים לאחיו הצעירים.

"אני כבר לא אוכל לבוא", אומר מאיר, "אבא אמר שיכה אותי אם אמשך ללמוד תורה, כי הוא רוצה שאהיה נפח". גם שאר הילדים מהנהנים בראשם. "טוב, בואו נתחיל ללמוד היום", אומר זלמנקה ברצונו להעביר את הילדים מעולמם הקשה לעולמה של תורה. הלימוד מתוק ומחיה, וכשמגיעה השעה להיפרד אומר מאיר "תבוא גם שבוע הבא,

זלמנקה, לא אכפת לי לקבל מכות, הלימוד כל כך מתוק, תבוא שוב ושוב", וכולם מחרים אחריו במבטים נרגשים.

זלמנקה הצעיר מוחה דמעה ואומר: "ראו, יש ילדים שסופגים מכות כי הם לא לומדים תורה, ואתם סופגים אותן כי אתם כן לומדים... ובכן, מה גדול יותר?"

לימים נודע שניאור זלמנקה הקטן כאדמו"ר הזקן, בעל התניא והשולחן ערוך.

אף אני אומר: נפשות אתם עושים, נפשות אתם עושים - שליחי חב"ד לנוער ונשותיכם! רק השמות - מאיר, שולם וחיים יצחק - התחלפו ביוגב, רון, שגיא ובר, או רווית, נופר ומיה. אשריכם! אשתף אתכם בסיפור ששמעתי מכן דודי, הרב מרדכי לאופר, שליח הרבי באשדוד:

בצעירותו בבני ברק אהב להתלוות לחסידים מבוגרים ולדלות מהם זיכרונות מהיותם במחיצתו של הרבי. אחד מהם היה הרב שמואל חפר, מייסד ומנהל מוסדות 'בית רבקה', וכך סיפר לו הרב חפר:

באחת הפעמים שהגיע לרבי, נכנס עם תוכניות הבניה של הבניינים המיועדים להפוך להיות מוסדות בית רבקה. כאשר הניח את התוכניות על השולחן, הרבי הסיט את התוכניות הצידה ובמבט רציני שאל אותו: "מה נעשה עם נורית טויטו?". הרב חפר לא זכר את השם המדובר, וארך זמן מה עד שנזכר שדיווח לאחרונה על

נערה שנסיבות מסוימות העמידו בספק את הישירותה במוסד החינוכי.

הרבי לא הרפה, ושוב חזר ושאל "מה קורה בעניינה של נורית טויטו?..."

השאלה הזאת הותירה בו רושם בל ימחה. לא בניינים הרבי רוצה אלא נפשות. אני רוצה נפשות.

אתם, שלוחי חב"ד לנוער, עונים על השאלה הנוקבת עד תהום של הרבי "מה קורה עם נורית טויטו". אתם יודעים את התשובה ואתם יוצרים אותה, עם אלפי נערים ונערות שאתם מאירים בהם את נשמתם.

מבטלי הכספים

הייתי אצל הרבי בג' תמוז תשנ"ד. חווינו כאב עצום ולא נתפס - אבל בשום פנים לא ייאוש ולא אובדן דרך. כל מי שהיה שם יודע: היו אלו ימים של שבועה - להמשיך את הדרך עד ביאת המשיח. ואכן, למשל, שלוחי חב"ד שממלאים את מדינות רוסיה ואוקראינה, הם גילאי 'קבוצה' תשנ"ד ותשנ"ה. כל אחד רואה ב'ראל קאל' בכינוס השלוחים כיצד דווקא לאחר ג' תמוז מפעל השליחות הולך ונהיה גדול יותר, מרענן יותר ועוצמתי יותר - ואתם ההוכחה.

בהשגחה פרטית, י' שבט חל בפרשת בשלח, ובסוף הפרשה משה אומר ליהושע "בחר לנו אנשים" ומפרש רש"י "גבורים ויראי חטא שתהא זכותן מסייעתן. דבר אחר:

בחר לנו אנשים שיודעין לבטל כספים, לפי שבני עמלק מכשפין היר".

כשאני חושב על כך, אתם שליחי חב"ד לנוער הם הם ה"אנשים" המדוברים הלוחמים את מלחמת עמלק: אתם "גיבורים", שהרי אין לתאר את קשיי ואתגרי השליחות המיוחדת שלכם; אתם "יראי חטא" - יראי שמים וחסידים טהורים; ובנוסף לכל, אתם "יודעין לבטל כספים" של הדור הזה - דור הטיקטוק והאינסטגרם, ואף להפוך אותם לאמצעים וכלים להפצת תורה וחסידות.

נפשות אתם עושים, נפשות.

גלגולו של סידור

כידוע לכם, הרבה פעמים הדברים הקטנים שאנו עושים פועלים לטווח רחוק, ומעשה שהיה אצלנו כך היה:

אצלנו ביישוב ספיר עובר "שביל ישראל". זהו שביל בן 1,050 ק"מ, וצעירים הולכים בו במקל ותרמיל לאורכה ולרוחבה של הארץ, כשהם עוצרים לנפוש בתחנות שונות על אם הדרך. גם אצלנו הם מוצאים מקום מנוחה ומרגוע, כך שכבר אלפי מטיילים עברו אצלנו ועל אחד מהם ברצוני לספר.

היה זה בערב שבת ג' תמוז, חם ומהביל בערבה ואף נפש חיה לא מתקרבת. התכוונו לשבת קצת עצובים על כך שאף אחד לא יכול להגיע אלינו, והנה ביום שישי אחר הצהריים הטלפון מצלצל





ומישהו מעבר לקו שואל אם יש לי איזה חומר יהודי לקריאה בשבת. הזמנתי אותו בשמחה לבוא, והנה הגיעו זוג - הוא עם כיפה סרוגה והיא בפאה - ואומרים שהם בדרך למושב פארן. מתברר שהאישה היא בעלת התמחות טכנולוגית לרווחת הפרות, ובאה לעשות תוכנית רווחה לרפתות בפארן. שכרו עבורם צימר במקום, ושם הם מתכננים לעשות את השבת. אמרנו להם: "אבל בפארן אין בית כנסת פעיל ומנין, בואו והישארו אצלנו בשבת ולשם תגיעו במוצאי שבת". כך היה, והם הצטרפו אלינו לשבת ג' תמוז.

בצהרי שבת למדנו יחד את המאמר "ואתה תצוה", ואז האישה החלה דוחקת בבעלה שיספר את סיפורו. הוא הפתיע ושאל אותי אם אני זוכר אותו... השבתי בשלילה, והאישה מיד אמרה: "נו, ודאי שלא, כי בפעם האחרונה שהוא היה כאן היה לו קוקו גדול, וכעת הזקן החליף את הקוקו..."

האיש סיפר שהוא הגיע אלי בשעתו לפני כמה שנים בדרכו בטיול, ומשום מה החליט שהוא רוצה סידור שיהיה לו בשביל ישראל, ואכן נתתי לו מבית הכנסת סידור תהילת ה' קטן. לימים הוא חזר בתשובה והצטרף למכון מאיר הדתי-לאומי, אבל כיוון שהתחיל להתפלל בתהילת ה' לא חדל ממנהגו.

במקביל, בקצה אחר של הארץ, ברמת ישי, חזרה בתשובה על ידי שלוחי חב"ד האישה היושבת עמנו, וכשהגיעה עת השידוכין היא רצתה חב"דניק. בין ההצעות אמרו לה שבמכון מאיר יש בחור חב"דניק, וכדאי שתבוא להכיר אותו. היא באה לשם, ובמבטה מעזרת הנשים ראתה שהוא אכן מתפלל בסידור תהילת ה', ואם כך הוא בוודאי חב"דניק לכל דבר... כך נפגשו השניים, כשהוא מבהיר שהוא לא חב"דניק - מלבד היותו מתפלל בסידור תהילת ה', מה שלא הפריע לזיווג מן השמים להתרחש בסימן טוב ובמזל טוב.

עבורנו, אחרי הדכדוך שחווינו בערב שבת ג' תמוז, ראינו במוחש איך הרבי שולח לנו מסר: "הנה אני אתכם".

חלפו חודשים אחדים והנה טלפן האיש וסיפר בהתרגשות כי נולדה להם בת ושמה שיינא למזל טוב. לאחר כמה שנים הצטרף לשיינא גם אחיה דובער - לאורך ימים ושנים טובות.

כוחה של משפחה

כאן המקום להזכיר את המובן מאליו - את כוחה ואורה של משפחה. הרי את מה זוכרים המבקרים? את האווירה המשפחתית - אבא, אמא וילדים.

מספר השליח הרב שמואל לו מלונדון: בערב י' שבט תש"ל - "י' שבט הגדול" - הוא טס לניו יורק, ובט' שבט, כאשר ההתרגשות של כולם הייתה בשיאה לקראת הכנסת ספר תורה של משיח, כשהרגישו ציפייה עזה למושהו גדול העומד להתרחש, הרבי קרא לשמואל לו לחדרו ואמר לו כי שמע שלאשתו קשה בבית, ואולי עליו לנסות למצוא עוד עזרה עבורה.

ר' שמואל יצא מהחדר ותפס את ראשו בתדהמה: הרבי - הוא הוא האבא, הוא האוהב הגדול, הוא הדואג הגדול לכולם.

אנחנו שלוחים של הרבי, והאמונה העצומה של הרבי בכל יהודי, בכל אדם ובכל גיל - זהו המנוע שמניע אותנו. זה הכוח שנותן לנו להאמין בכל אחד שעומד מולנו, כשהבתו העצומה של הרבי מחלחלת דרכנו לכל יהודי. לחיים, לחיים ולברכה.

שליחות בלתי צפויה

למעשיות



מתוך התועדות השלוחים של חב"ד לנוער בליל שבת בכינוס השלוחים באילת

חדרה: הנערים אכזבו ולא הגיעו לשיעור, לפחות שיעדכנו אותי! האם כך אמורה להיראות השליחות שלי? < **ראשון לציון:** מה קורה לנו אתאיסט שמבקר במועדון? < **גבעתיים:** תסתכל בדו"חות לרבי, ותראה כמה אריאל התקדם < **נס ציונה:** פתאום, בלי ששמת לב, הם נהיים חסידים! < **גדרה:** החיילים הבוגרים נמנו וגמרו: מי ששייך לחב"ד לנוער יצא בשלום מהתופת >> **השליחות עם בני הנוער היא לא רק צבעונית ותוססת; היא מספקת גם רגעים מתישים של אכזבות. אז מה עושים?**



באותו זמן הגיע אליי סיפור על הרב חיים גוטניק מאוסטרליה. הסיפור כנראה מפורסם, אבל ספציפית אותי הוא מחזק גם כיום, אחרי שנים ארוכות בשליחות.

פעם אחת הרבי עודד את הרב גוטניק לפתוח שיעור חדש בקהילה שלו, בנושא טהרת המשפחה. הרב גוטניק הופתע, הוא כשלעצמו חשב שמשפחות הקהילה עדיין לא בשלות לכך, אבל מיד כשחזר לאוסטרליה השקיע בפרסום רב על השיעור החדש ועורר את מכיריו ומקורביו להגיע.

כשהגיע מועד השיעור והרב גוטניק ציפה לקהל רב שיגדוש את האולם המוכן, הפיעה רק אישה אחת... הרב גוטניק התאכזב עמוקות, ובשבוע שלאחר מכן הגביר את הפרסום - ושוב: מגיעה רק אותה אישה. כך, במשך שבועות ארוכים, מגיעה רק אותה אישה לכל השיעורים.

לאחר זמן, כשנכנס ל'יחידות' אצל הרבי, התעניין הרבי על הנעשה עם השיעור המדובר. בוש ונכלם השיב הרב גוטניק: "רבי, לצערי נחלתי כישלון חרוץ. רק אישה אחת מגיעה לשיעור..." הרבי הרצין ואמר לו: "הרב גוטניק, למה לך לזלזל באישה אחת? וכי כמה אימהות היו למשה רבינו?"

כלומר, נכון שאתה אולי ציפית לקהל גדול, אבל הרי למשה רבינו הייתה רק אמה אחת. אין לנו לדעת, אבל ייתכן שאותה אישה שלמדה ממך את הלכות הבית הבסיסיות - התוצאה מכך תעמוד לעד ולעולמי עולמים. זה הסיפור שאני לוקח אותי בחיי

אפילו נער אחד



הרב אלי לוי, חדרה

לחיים לחיים!

זה היה באחד הימים ממש בתחילת השליחות שלנו. הזמנתי חמישה עשר נערים לשיעור שהיה אמור להתקיים בביתי, וקניתי בורגרים לכל המשתתפים. כל בורגר עולה 35 שקל, תעשו את החישוב לבד... הרבה כסף! ישבתי וחיכתי בציפייה ובהשתוקקות רבה לנערים שיבואו, אבל בסופו של דבר - כולכם מכירים את הסיפורים האלה - הגיע רק נער אחד. מגודל האכזבה שלי, לא הצלחתי באמת ללמד אותו את מה שהכנתי, רק שוחחתי איתו ולמדנו מעט, ובסיום אמרתי לו: "קח לך את כל הבורגרים ותאכל לבד..."

כשהנער יצא מביתי חשתי כאב גדול מאוד - לא על הכסף, אלא על כך שהשקעתי זמן וטרחה והמתנה, ואף אחד מהנערים אפילו לא טרח לעדכן אותי על השינוי בתוכנית. חשבתי לעצמי בעגמימות: שלפחות ידאגו לעדכן אותי בהודעה - "הרב, אנחנו לא נגיע בסוף". כלום, שום דבר. התעלמות טוטלית! מה קורה כאן? זאת השליחות שלי? זה מה שהולך לעבור עלי כל הזמן!...

התחושות הקשות כתוצאה מהמקרה הזה דפפו אחריי זמן רב, וניסיתי למצוא מקור לנחמה ועידוד.

השליחות שלי. בשגרת היום-יום מגיעים לפעמים לשיעורים עשרים-שלושים וגם ארבעים-חמישים-שישים נערים, וזו בהחלט חוויה נהדרת; אבל גם כשמגיע נער אחד עלי לזכור: יש לי הכוח של הרבי לדבר כעת עם הנער הזה לבדו. גם כשהקב"ה דיבר במתן תורה, הוא פנה לכל יחיד בפני עצמו: "אנכי ה' אלוקיך" - בלשון יחיד, ולא "אנכי ה' אלוקים", או "אלוקיכם".

כשאנחנו משוחחים עם נער, עלינו לדעת שייתכן שזה המפגש הראשון והאחרון איתו.



מלפני מחצית השנה ומוצא את הדיווח שבו אריאל קיבל על עצמו להתחיל להניח תפילין אחת לשבוע. אני עובר חודש לאחר מכן, ואני רואה בדו"ח שהוא כבר התקדם והתחיל להניח פעמיים-שלוש בשבוע... וכן הלאה.

כשבוחנים את ההשפעה העקבית על הנערים אחרי שאנחנו נמצאים איתם במשך תקופה ממושכת, ניתן לעמוד באמת על השינוי שמתחולל בהם, וזה אחד הדברים המחזקים ביותר. כמוכן, זהו מלבד העניין של עצם הדיווח לרבי, דבר הגורם לו נחת רוח; אבל גם אתה, השליח, יכול לקבל נחת רוח מפרי עמלך, ואין ספק - אנחנו מחברים את הנוער היהודי לעצמו, לא פחות.



נערים לא צפויים



הרב שניאור לבל, נס ציונה

זה לא סוד שהרבה פעמים השליחות עם הנוער מאוד מאתגרת. בני הנוער הם עם לא צפוי. אתה יכול לקבוע איתם מפגש ולהשקיע בתוכנית מיוחדת, ופתאום הם לא מגיעים ואתה נדרש לרדוף אחריהם ולמשוך אותם שוב ושוב. במשך השנים, גם השליח עלול חלילה להישחק ולשאול את עצמו: באמת, כמה אני כבר יכול לרדוף אחריהם?!

כשלעצמי, בדיוק בשל הנתון הזה - שהנערים הם בלתי צפויים - אני חושב לקחת אותו למעליותא, כלומר שההשקעה בהם יכולה לשאת פירות בלתי צפויים, ומכיוונים שכלל לא חשבנו עליהם. פתאום, אחרי שנים של השקעה, אתה מגלה ומוצא בהם דברים שלא חלמת עליהם. למשל: נער שהולך בעצמו למסור שיעור על דמותו של הרבי. אתה מביט בו ומשתאה כשהוא צועק ממעמקי ליבו לחבריו במועדון: "אתם יודעים איזו זכות יש לנו? אתם יודעים איזה זהב אנחנו מחזיקים בידינו?"

כך גם קורה שאתה נתקל בנער ופותח איתו בשיחה אגבית, והוא משתף אותך בסוד שבינך לבינו: "אתה יודע, לאחרונה התקשיתי בעניין מסוים, וכתבתי בעצמי בקשת ברכה מהרבי!" אתם מבינים? ייתכן שהוא כבר לא מגיע לשיעור שלי, אבל הרבי כבר נהיה הרבי שלו - הוא לא צריך אותי כממוצע.

לא יאומן כי יסופר, אבל אנחנו רואים במוחש שהנערים נעשים חסידים לכל דבר, וזה דבר שמעניק כוח עצום בכל רגע שנזכרים בכך.

כבר אמרתי לו שהגיע הזמן לעשות לו בר מצווה. הנער התרגש ואמר לי: "בשמחה! בוא נעשה!". הבאנו אותו לבית חב"ד בראשל"צ, העלינו אותו לתורה - יחד עם כל החברים שהגיעו לשמוח בשמחתו המאוחרת מעט - והאירוע היה מיוחד במינו.

כעת, שנה לאחר מכן, הנער הזה משרת בצה"ל ובקרוב עומד לערוך ברית מילה - צעד מהותי מאוד בהתקדמות שלו - והכל בא כתוצאה מאותו שיעור אקראי. האם הייתי מעלה בדעתי שזה מה שייצא מאותו ערב בו יצאתי לשיעור? אנחנו צריכים לעשות את שלנו מבלי להתיימשך ומבלי להדביק סטיגמות על ראשו של אף נער. עלינו להגיע עם ראש נקי, מוכוונני מטרה, וכך נכבוש את העולם ונביא את משיח צדקנו.

דו"חות לרבי - רווח נקי גם לך



הרב לירן רוזנוסר, גבעתיים

לפעמים כשאני נתקל בקושי מסוים בחיי השליחות, כמו למשל בקבוצת נערים מגובשת שעומדת להתפרק, אני מרגיע את עצמי בדרך מיוחדת: אישית, אני מקדיש בכל שבוע פרק זמן נכבד לצורך כתיבת דו"חות לרבי, וכך ההתקדמות של כל נער מתועדת אצלי ואני יכול לעקוב אחריה ולהתעודד.

בדו"חות אני מפרט את מצבו של כמעט כל נער הנוטל חלק בפעילות, וכך אני יושב עם עצמי וחושב, למשל: טוב, הבה נבדוק מה קורה עם אריאל? אני בודק את הדו"ח

כמה אחריות יש עלינו!

אמת, יש בחב"ד לנוער אירועים גדולים, עם מאות ואלפי בני נוער, אבל בסופו של דבר - כל אחד מעשרות אלפי הנערים בעיר שלנו הוא נער אחד שיעמיד בעזרת ה' בית בישראל. זהו נער אחד שיהיו לו ילדים ונכדים, והמפגש שלנו איתו פעם בשבוע - או מתי שזה קורה - ייתכן שזהו מפגש גורלי לכל החיים! אשרינו שזכינו שאנחנו שלוחים של הרבי, ובפרט חב"ד לנוער ישראל!



בלי סטיגמות

הרב מענדי מלכיאל, מערב ראשון לציון

לחיים ולברכה!

התבקשתי להעלות רגע מיוחד מחיי השליחות, ואני נזכר בערב סגרירי לפני כשנה, בו קיבלתי הודעה מאחד הנערים המשתתפים בשיעורים בקביעות. הוא כתב לי: "הרב, אני רוצה להביא איתי נער חדש, אבל לא סתם נער - נער אתאיסט. האם זה בסדר?" השבתי לו: "אצלנו כולם מוזמנים, כולם אהובים. תביא אותו בשמחה רבה!"

הנער, בן ה-17, אכן הגיע לשיעור, התחלתי לשוחח איתו ומהר מאוד הבנתי שאין לו דבר חלילה נגד יהדות, מלבד העובדה המצערת שהוא גדל באוקראינה לאם יהודייה ואב גוי. האב כמוכן לא טרח לערוך לילד ברית מילה, ואת המושג 'בר מצווה' הוא פשוט לא מכיר... עם זאת, היה ניכר שיש לו לב חם ליהדות ויש עם מה לעבוד.

נוצר קשר מיוחד בינינו, ובשיעור הבא

הפתעה בכינוס:

בני נוער מסניפי חב"ד לנוער ברחבי הארץ הזדהימו את השלוחים בהפתעה מצולמת של דיבורים מהלב על המועדון שהפך לביתם השני, כמו גם על התמורות המשמעותיות שהתחוללו בחייהם - פרי השקעתם של השלוחים המסורים



הנערים - חלק מהשליחות



הרב אסף איטח, גדרה לחיים לחיים!

לאחרונה ערכנו שני כנסים של בוגרי חב"ד לנוער בעירנו, אלה המשרתים בצה"ל ואלה שכבר סיימו את שירותם הצבאי, והכנסים הפכו להתוועדויות מרוממות ומרגשות. ראשית, בגלל עצם המפגש עם נערים שליוונו וגידלנו, כשפתאום הם גדלו והיו לאנשים בוגרים ומפוכחים. הם פתחו את הלב והרשו לעצמם לדבר ולספר כמה הם חיו בתוך כל התופת של המלחמה את המסרים שקיבלו מחב"ד לנוער, וכיצד הרבי ליווה אותם בכל רגע ורגע במקומות שהם היו. כך למשל, אחד החבר'ה אמר שהנערים של חב"ד לנוער בצבא מרגישים שמי שהיה בחב"ד לנוער יחזור הביתה בשלום, והם רואים זאת כזכות עצומה. אני, שישבתי בהתוועדויות הללו, פשוט התרגשתי עד דמעות.

שנית, כתוצאה מהכנסים הללו, זמן מה לאחר מכן ערכנו קמפיין התרמה לפעילותנו, ולמרבה התדהמה וההתרגשות - הנערים הבוגרים השיגו והתרימו עבורנו קרוב ל-70,000 ₪!

שני הדברים הללו נתנו לי כוח ששום דבר בעולם לא ישווה לו. התחושה שלי כעת היא שלא רק שיש עתיד לחב"ד לנוער בעיר, אלא שאנחנו ביחד - לתמיד. זה לא עתיד שאני בונה לבדי, זה דבר שהם בונים איתי ביחד, כי הם ראו מה זה עשה להם וכמה זה קריטי לכל נער בישראל ובעירנו.

הנוער שלנו הוא לא מסוג התורמים הרגיל; אנחנו לא צריכים להסביר להם על הפעילות ומשמעותה, הם חשים את הערך המוסף שלה על בשרם! בכל שקל שהם הביאו לקמפיין, בכל טרחה ומאמץ שלהם - הם הרגישו שהם חלק מהעניין עצמו, והם יהיו חלק ממנו לנצח!

אני מאחל לכולנו שנזכה להמשיך לראות את הפירות של ההשקעה שלנו. אל דאגה, הנערים יודעים את זה ומרגישים את זה, ובגלל זה הם מסורים אלינו כל כך. כל מה שאנחנו משקיעים בהם יבוא בעזרת ה' לידי ביטוי במשפחות שלהם שיספגו מהם את מה שהם ספגו מאיתנו, ואין דבר יותר גדול מזה. ■



"אין נער ונערה באשקלון שלא מכירים את הרב איתי והרבנית חיה נגר", אומרת בביטחון אגם קסנטיני "סיימתי כבר את בית הספר ואני כיום בשירות לאומי, כשאת חב"ד לנוער הכרתי בכיתה ט'. יום אחד ניגשה אלי חברה ואמרה לי שיש מקום התנדבות חדש בעיר, במועדון צעירים של חב"ד. הלכנו יחד אחרי בית הספר ושם פגשנו את הרבנית חיה. מהרגע הראשון הרגשתי שהגעתי הביתה. קצת קשה להסביר את זה במילים, אבל זה ממש בית שני. השליחים תמיד נמצאים שם לכל עניין, מאפשרים לנו להתיעץ איתם בכל נושא הקשור לבני נוער, והכל מתוך חיוך והכלה.

"הרב איתי והרבנית חיה לא יודעים כמה גדולה ההשפעה שלהם עלי. בזכותם התחלתי להתפלל שחרית בכל בוקר, בכל ערב אני קוראת ברצינות 'קריאת שמע שעל המיטה', ובעיקר - לפני כל צעד שאני עושה ביום-יום אני חושבת איך הרבי, שאוהב כל יהודי ושמוח בהתקדמות שלו ליהדותו, רואה את זה ומה הוא היה רוצה ממני שאעשה.

"אשתף אתכם יותר לעומק: את ההחלטה להתפלל שחרית בכל בוקר קיבלתי כשהייתי במסע אצל הרבי ב-770. שם הרגשתי כמה אנרגיה זה נותן לפתוח את הבוקר בתפילה. בזכות שיעורי התניא של הרבנית חיה למדתי כל כך הרבה דברים ששינו לי את ההסתכלות על החיים. אם היום גורם כלשהו ינסה להנמיך את רוחי, אני אזכר בכך שאני "חלק אלוהי ממעל ממש", והקב"ה למעלה שומר



צעירים מספרים על עצמם...



סעודת משיח שהציתה ניצוץ

אותי ואוהב אותי, וכך לא אגרר למקומות שליליים.

"אפרופו תניא, הרבנית חיה הקימה את השיעור לבנות רציניות בלבד, כאלה שרוצות להתעמק וללמוד. כמובן, כאשר שמעתי אל הרעיון הצטרפתי בהתלהבות, כי כבר תקופה ארוכה רציתי ללמוד תניא ולא ידעתי איך להתחיל... משיעור לשיעור התחברתי יותר לספר הקדוש, והרגשתי כאילו אני קוראת ספר הוראות - איך להיות אדם יותר טוב, איך להיות שמח, ואיך לחזק את הקשר שלי עם בורא עולם.

"אני רוצה לומר לרב ולרבנית נגר, שכאשר אני רואה את הבית שלהם אני אומרת לעצמי: גם אני רוצה שהבית שלי ייראה כך. הכבוד שהם רוחשים זה לזה, החינוך המיוחד של הילדים שלהם, הבית הרגוע והשלווה - זה מה שאני רוצה!

"דמותו של הרבי נוכח מאוד בחיי. מהרגע שאני פוקחת עיניים בבוקר ועד שאני הולכת לישון בערב, אני יודעת שבכל רגע קשה יש לי למי לפנות. כאשר נסעתי לציון שלו והתפללתי שם בעצמי, הרגשתי שהקשר שלי אליו הולך ומתחזק. הרבי לימד אותי להתקרב לקדוש ברוך הוא בצורה הנקייה ביותר.

"הדרך של הרבי, שלימד לראות את הטוב בכל יהודי, מורגשת גם בשלוחים שלנו - הרב והרבנית נגר.

הם תמיד נותנים לנו הרגשה שאנחנו רצויים ושנאנחנו בדרך למקום טוב יותר. זה נותן לנו תחושה שהם רואים את הטוב והאור שבנו.

"אחד הדברים שלמדתי מהרבנית חיה ואני רוצה לצעוד בעקבותיה - זו השמירה על מצוות הכשרות. לפני תקופה היה לנו מפגש מסוים במועדון, והיא נסעה למרחק של שעה כדי להביא לנו סושי כשר למהדרין, כך שנאכל הכי טעים והכי כשר. היא מצליחה להחדיר בנו בנועם את החשיבות של שמירת המצוות, בין אם דרך השיעורים ואם במעשים".

האמת היא שלא תכנתי כלל להצטרף לתכניות של חב"ד לנוער", מספרת ליאן דהן בת 17, מקרית גת. "יום אחד, אחד השכנים, שהתברר לי שהוא הרב יוראי בירמט שליח חב"ד לנוער, נקש על דלת הבית וביקש לשאול מספר כיסאות. מובן שעזרנו בשמחה, ואז אשתו, הרבנית חן, הזמינה אותנו להשתתף ב'סעודת משיח'. באותו זמן לא ידעתי מהי סעודת משיח, אבל החלטתי להצטרף. הרגעים הראשונים היו לי קצת שונים ומוזרים, אבל מרגע לרגע הרגשתי איך אני מתחברת לאווירה, ומאותו יום הפכתי לחברה בקהילת חב"ד לנוער..."

"הגעתי אמנם מבית מסורתי, אבל למרות ששמרתי חלק מהמצוות - לא הרגשתי חיבור אישי לכך. כיום אני מרגישה שממפגש למפגש הקשר שלי עם אלוקים הולך ומתחזק, ושמירת המצוות היא חלק בלתי נפרד ממני. דוגמה לכך היא מצוות הצניעות - אני זוכרת שבאחד מהשיעורים הראשונים פגשתי בקבוצת בנות שכבר השתתפו תקופה בפעילות, וראיתי שהן באות לשיעור בלבוש צנוע ובחצאית. באותו הרגע עברה בי מחשבה: אני?





” אני משתתפת כבר כמעט 5 שנים בפעילות של חב"ד לנוער, פותחת ליאן זוארץ, בת 18 מרחובות. את הארגון הכרתי כמעט בדרך אגב, במסיבת פורים קהילתית. פגשתי שם את השליחה הרבנית בתאל גבאי שהציעה לי לבוא ולהשתתף בהפרשת חלה. אני חושבת שהאירוע הזה ממש שינה את חיי. התחלתי מאז להשתתף באופן קבוע בשיעורים, ולאט לאט גם משכתי אחריי את החברות שלי.

”כיום, כל העיר רחובות מדברת בהערצה על השליחים של חב"ד לנוער ועל העבודה החשובה שהם עושים. אין מי שלא אוהב אותם, וכמובן מרבית בני הנוער נחשפו לפעילות המיוחדת שלהם.

”עם הזמן, הקשר שלי עם הארגון הפך לאישי. הרבנית בתאל הפכה להיות חברה קרובה וכמו אחות גדולה. אני מתייעצת איתה על דברים שקשורים לחיי האישיים, ואפילו היא מתייעצת איתי על דברים שקשורים לפעילויות בארגון...

”כל הנערות שמתתפות איתי בפעילות מרגישות את ההקרבה והמסירות של הרב והרבנית. אנחנו רואים כמה הם נותנים מעצמם בשבילנו, מוותרים על זמן משפחה ונמצאים איתנו בשבתות ובשעות הערב.

”בזכות השיעורים במועדון התחלתי לשמור שבת. לא אשקר, בהתחלה היה לי ממש קשה והייתי מביטה בלחץ על השעון... אבל אז הגיע השבתון של חב"ד לנוער, ופתאום פגשתי חברות רבות ששומרות שבת יחד איתי, וזה נתן לי המון כוח וחיזק אותי בהבנה שהשבת היא הדבר הטבעי ביותר עבורי כיהודייה.”



” הרבנית צביה סגל היא סוג של אמה שניה בשבילי, מספרת ליהיא תורג'מן בת ה-17 מלוד במענה לשאלה מהו ארגון חב"ד לנוער בעיניה. ”אני מכירה אותה מאז שהייתי בגיל 12, והיא מלווה אותי בכל תהליך ההתבגרות שלי. אני מרגישה שכל הבנות שחברות איתי בסניף חשות אותו דבר כלפיה. כיום, חב"ד לנוער זה חלק ממני, וזה לא עניין של מסגרת בית-ספרית

חצאית?! לעולם לא!... והיום - לא תראו אותי מגיעה לשיעור תורה בלבוש לא הולם, אני מגיעה אפילו בחצאיות...

”אני ממש מרגישה שהשתניתי לטובה מאז שהתחלתי לבוא לשיעורים, ויותר מכך - גם המשפחה שלי עברה שינוי משמעותי מאז שאני חלק מהמועדון. אבא שלי הולך לתפילות בבית הכנסת של הרב יוראי, והמשפחה כולה התחזקה בשמירת השבת ועוד.”



” מכל בתי הספר בחולון באים למועדונים של חב"ד, מספרת גל לוי מחולון שמכירה את הרב מענדי והרבנית שרי מלכא כבר 5 שנים. ”נוצר מצב שהדרך להכיר בנות אחרות מרחבי העיר היא דווקא באמצעות שיעור תורה או פעילות חסד, וזה יוצר הרגשה טובה וחברותית בין קבוצות שונות מכל העיר.

”אני מרגישה שחלק משמעותי מהאופי שלי וממי שאני כיום נבנה באמצעות הקשר שלי עם חב"ד. הזהירות מלשון הרע, ההקפדה על צניעות בתיכון שהוא לא דתי בעליל, השמירה על השבת, הרוגע והשלווה שיש לי ביום-יום - כל זה השתנה בי מאז שאני חלק מהקהילה הנפלאה הזו.”

הגר זנזורי מראשון לציון חוברת לשיחה ומשתפת: ”אני מאוד נהנית לבוא לשיעורים אצלנו במועדון. בזכות השיעורים אני מתחזקת בצניעות, ולאחרונה התחלתי להתחזק בשמירת שבת. זה היה אחד הדברים שהיו לי קשים מאוד, אבל אני מרגישה שאני עושה את המאמץ מצדי והשם עוזר לי. בזכות הרבנית רחלי אלמליח, שליחת חב"ד לנוער בראשל"צ, הצלחתי לשמור את השבת הראשונה, למרות כל הקושי, ומאז אני ממשיכה ללמוד איתה את ההלכות והמנהגים הבסיסיים שכל יהודי צריך לדעת.”



ממש רוצה להיות כמוהו בעתיד. אני גם רוצה ללמוד ממנו את המסר החשוב בחיים - לא לוותר ולנסות שוב ושוב, עד שאצליח.

"הסביבה שלי רואה את השינוי שחל בי מאז שנהייתי חלק ממשפחת חב"ד לנוער - גם ברמה החברתית, וגם ברמת בית-הספר. המורים שלי אומרים שאני משקיע הרבה יותר בלימודים והפכתי לתלמיד יותר טוב. אני ממליץ לכל נער במדינת ישראל לחפש את מועדון הצעירים של חב"ד הקרוב למקום מגוריו ולהצטרף!".



יום כיפור של יהודי

כל שיעור עם הרב הופך מהר מאוד לשיחת עומק מרתקת ומעניינת, שמתקשרת למה שקורה איתנו - הנוער - בחיי היום-יום", כך מתאר איתי טיחובר את ההיכרות עם השליח הרב שניאור פרנקל מיבנה בזכות הרב למדתי הרבה דברים על עצמי, התייעצתי איתו בכל מיני קשיים וסוגיות שהיו לי, ומאז אני מרגיש אדם אחר".

"אחרי כל שיעור שאני משתתף בו, אני מרגיש שאני יוצא כמו אדם חדש. בכל שיעור אנחנו לומדים כמוכחן תורה, אבל השיעור בעיקר מלמד אותנו על עצמנו. יום כיפור האחרון היה הפעם הראשונה בחיי שצמתי במטרה לקיים את המצווה. קודם לכן עשיתי את זה סתם בשביל האתגר הגופני כביכול, והשנה - אחרי כל השיחות והשיעורים בנושא - הרגשתי שאני עושה את זה בשביל אלוקים ובשבילי".

"אני מאוד מתרגש ומחכה לקראת המסע שלי אל הרבי. שמעתי חוויות נדירות מנערים שהשתתפו במסע בשנים הקודמות, ואני מבין שזה באמת אירוע חד פעמי והזדמנות מיוחדת.

"אני רוצה להודות מכל הלב לרב שניאור על כך שהוא משמש לי כמורה דרך לחיים, ועל כל העזרה והליווי שלו בתקופה האחרונה".



השאיפה: להקים בית יהודי

את הרב שניאור לבל פגשתי לראשונה ברחוב כשהייתי בכיתה ז', ממשיך ומתאר אבי רוזלס בן ה-14 מנס ציונה, שכבר שנתיים חבר בפעילות חב"ד לנוער. "בעבר הייתי שותף בתנועות נוער כאלה ואחרות, אבל אף פעם לא התמדתי בהן. כשהרב שניאור סיפר לי על מועדון הצעירים, החלטתי לתת לזה צ'אנס ומהר מאוד נסחפתי

פנימה.

"כמוכן, לא שמרתי את כל הטוב הזה לעצמי, וסחבתי איתי כ-20

או תקופה מסויימת. זה חלק מהאישיות שלי, ואני בטוחה שגם בהמשך - אחרי שאצא לחיים - אני עדיין אשאר שם. יש לי חברות שכבר סיימו את בית הספר, ועדיין באות מפעם לפעם בחופשות להשתתף בשיעורים.

"אני באה מרקע דתי, אבל מה שהיה חסר לי עד שהכרתי את הרב שלום והרבנית צביה - זה העומק של היהדות. הכרתי את התורה והמצוות, אבל אף פעם לא הרגשתי את הקשר הפנימי שלי לזה, וגם לא ידעתי את הפרטים של המצוות וההלכות.

"דרך-החיים שהשלוחים הטמיעו בי תלווה אותי למשך החיים, שנים רבות קדימה. זה עיצב אותי למי שהפכתי להיות, וכל זה בזכות העבודה המסורה שלהם".



אמונה וביטחון

ההצטרפות שלי לחב"ד לנוער העצימה את האישיות שלי והגבירה בי את הביטחון העצמי", כך אומר אלון עינבר בן ה-16 מראשון לציון: "לפני כן, חשתי חוסר ביטחון בכיתה ובין החברים, ומאז שהכרתי את הרב מנחם אלמליח הוא העצים אותי ובנה איתי את האישיות הבוגרת שלי. מאז אני מכיר את עצמי הרבה יותר ובטוח בעצמי.

"מבחינתי, חב"ד לנוער זה כמו משפחה גדולה. הכרתי כאן חברים חדשים מכל העיר, וזה ממש הבית השני שלי. אני נהנה לבוא למועדונים, ללמוד ולהעמיק בתורה ולהכיר יותר את המסורת היהודית שלנו.

"עבורי, הרב מנחם הוא דמות להערצה ומודל לחיקוי. אני לומד ממנו איך לחשוב קודם כל על הזולת ורק אחר כך על עצמי, ואני





להתמקד במטרה ולהצליח

”הקשר שלי עם הרב איתי נגר בהחלט עונה להגדרה של ”אבא ובן” רוחניים. יש לו השפעה עמוקה עלי, וגם על שאר הנערים בסניף שלנו”. כך משתף נרגשות אורי כהן בן ה-17 מאשקלון בתיאור על המתרחש בסניף חב”ד לנוער בעירו, כשהוא ממשיך ואומר: ”לדעתי, גם הרב איתי עצמו לא יודע כמה הוא המנוע העומד מאחורי תהליך ההתחזקות שלי.

”כשהייתי בכיתה ח' הצטרפתי למועדון של חב”ד. באתי מבית שרחוק מאוד מההגדרה 'בית דת', וההיכרות עם הרב איתי שברה לי את כל הסטיגמות על חרדים שגדלתי עליהם... תנועת האם שלי עד אז הייתה 'השומר הצעיר' - תנועה מעט שונה... הוריי לא הבינו מה אני מחפש בתנועת הנוער של חב”ד, ועם זאת הרגשתי שזה המקום שלי.

”באחת הפעמים, נערך במועדונית ערב לימוד מיוחד, וכל הנערים שהשתתפו בו היו זכאים להיכנס להגרלה על תמונה של הרבי. ידעתי שהרבי אוהב כל יהודי והתחברתי לדמות הגדולה שלו, אבל לפני שהגרלה נערכה חשבתי לעצמי: מה יקרה אם אזכה בתמונה? היכן אתלה אותה?... באמת, בהשגחה פרטית, זכיתי באותו ערב בתמונה מהודרת, אלא שלא ידעתי מה אעשה איתה... כשחזרתי הביתה סיפרתי בגמגום לאימי על התמונה, כשאני לא יודע איך היא תגיב. למרבה ההפתעה היא התרגשה מאוד, ובן רגע הסירה מהקיר תמונת נוף מיושנת שהייתה תלויה עליו והחליפה אותה בתמונתו של הרבי...”

”עם הזמן התחלתי להתקרב יותר ויותר ליהדות, והרב הציע לי לבוא לבית הכנסת לתפילת שבת. התביישתי מאוד לבוא לבית הכנסת, מבלי שאני יודע איך משתמשים אפילו בסידור. בכל פעם התחמקתי בתירוץ אחר, עד ששבת אחת פשוט החלטתי להתגבר על הפחד ולבוא לתפילה.

”אני זוכר רגע מיוחד שנחרט בזכרוני ושינה אותי: החזקתי את הסידור ביד והתקשיתי להתרכז בתפילה, כשבמקביל אני רואה את הרב איתי שקוע בסידור לגמרי. לאחר התפילה ניגשתי אליו ושאלתי אותו: איך אפשר להתרכז כך? התשובה שלו מצלצלת במוחי עד היום: ”אורי היקר, כל הקיום שלנו כאן הוא במטרה לעשות להשם יתברך דירה בעולם הזה התחתון, וכל רגע ורגע בחיים אנחנו צריכים לנצל כדי להגשים את המטרה הזו. אם אתה ממוקד מטרה - אתה תצליח!”.

”מאותו רגע שהבנתי שיש לי שליחות אישית, ויש לי משימה להיות הכי טוב בה, הגישה שלי כלפי ניצול הזמן האישי התהפכה. הבנתי שיש לי משימות, יש לי כוחות, ואני אנצח ואצליח.”

חברים שנרשמו לפעילות. אני אישית בא מבית מסורתי, אך עדיין שמירת המצוות הייתה זרה לי, והמועדון עזר לי להאחיב עלי את היהדות שלי.

”יום אחד סיפר לי הרב שניאור שמועדון הצעירים פתוח גם בשבת עבור נערים שרוצים לשמור את השבת כהלכתה. הם יושבים יחד, מתפללים, לומדים ומשחקים, וכך יותר קל להם להעביר את השבת בסביבה קדושה יותר. החלטתי לנסות את זה שבת אחת, ומאז הרגשתי איך אני מתחבר יותר ויותר לשמירת השבת.

”השאיפה שלי כיום היא להתקדם בחיים, להתחזק בשמירת תורה ומצוות ולהכיר את היהדות שלי לעומק. אישית, אני מרגיש שהרב שניאור חיבר אותי לרבי, ומשם כבר הרבי עצמו לוקח אותי ו'מעריך' אותי גבוה”, מסכם אבי.



עם חב"ד לנוער - גם בעוד עשור

”אני רואה את הרב חיים והרבנית מושקא לוי וילדיהם כמשפחה מדהימה, עם בית פתוח לכל אורח ויכולת הכלה והקשבה לכל נער ונערה בעיר”. כך, בעיניים נוצצות, מתאר רום סרדס בן ה-15 מגבעתיים את השלוחים לנוער בעיר.

”בימי שיש הרב חיים מזמין אותנו לסעודת שבת בביתו - ארוחה משפחתית חמה וטעימה. בזכות הסעודה והאווירה אני מצליח בשבתות האלו להמשיך ולשמור את השבת כולה.

”השיעורים עם הרב חיים משפיעים רבות על מצב הרוח שלי. כל מפגש כזה גורם לי להתחבר יותר ויותר ליהדות, ובכל פעם אני פוגש חברים חדשים מרחבי העיר.

”אני רואה את עצמי בעוד עשור עדיין שומר על הקשר עם הרב חיים, יושב איתו לחברותא מדי פעם ומקיים אורח חיים שמזוהה יותר עם היהדות שלי. זו השאיפה שלי וההסתכלות שלי קדימה”.



שבִּתוֹת שֶׁל אֹד וְחוּס בְּחֹדֶר תִּשְׁכִּי'ה

600 סטודנטים השתתפו
בשבתונים שחוללו מהפכה בחייהם

לעולם היהודי הפנימי.

לאחר התפילה, בשיתוף הקרן למורשת הכותל' סירו הסטודנטים במנהרות הכותל, ושמעו מפי מדריך מוסמך על ההיסטוריה היהודית הטמונה בין האבנים הגדולות והעתיקות. כשהגיעה הקבוצה אל המיקום הקרוב ביותר לקודש הקודשים, המתח והדריכות ניכרו על פניהם. לצערנו, צעירים רבים כמותם בישראל לא מכירים לעומק את ההיסטוריה של בתי המקדש בירושלים, ואילו כאן נקרתה להם ההזדמנות להתחבר לשורשים שלהם, ללמוד ולהכיר מחדש.

סעודת השבת
התקיימה בבית המלון,
במרחק הליכה של

כל שבתון נפתח ביום שישי בבוקר, כאשר הסטודנטים יוצאים בהסעות מהקמפוסים השונים ועולים לירושלים. התחנה הראשונה הייתה בסניור בשכונות הציוריות של העיר העתיקה שהביא להכרת ההיסטוריה של ירושלים, וכמובן איך לא? ביקור בשוק מחנה יהודה הססגוני.

רגע השיא הגיע עם כניסת השבת, בתפילת קבלת שבת מרגשת בכותל המערבי, המקום ממנו לא זוהי שכינה מעולם. אל רחבת הכותל זרמו הסטודנטים בעודם לבושים בבגדי שבת, כיפה בוהקת לראשם, כשלחלקם ביקור זה בשריד בית מקדשנו הוא הראשון בחייהם. התפילה המיוחדת פתחה את הלבבות למסע בן 24 שעות של ניתוק מעולם החול וחיבור

600 סטודנטים הנוטלים חלק בפעילויות חב"ד בקמפוס במוסדות האקדמיים בישראל השתתפו לאחרונה בסדרת שבתונים מיוחדת וראשונה מסוגה בירושלים. האווירה המיוחדת של עיר הקודש ביום השבת עטפה בכנפיה את מאות הצעירים שבאו מכל רחבי הארץ לשהות יחד במושך יומיים תמימים עם משפחות השלוחים של חב"ד בקמפוס ישראל.

המטרה המרכזית של השבתון הייתה לייצר חיבור משמעותי בין הסטודנטים לבין עיר הקודש ומשמעותה עבורם, כמו גם לצורך גיבוש קהילת הסטודנטים הפעילים בתוכניות חב"ד בקמפוס והעצמת הקשר האישי בין השלוחים לסטודנטים.





כמחצית השעה, כשאת זמן ההליכה ניצלו הסטודנטים לשיח ער עם השלוחים שהתלוו אליהם. בבואם אל האולם המואר והערורך בצורה חגיגית, מאות הסטודנטים פתחו יחד ובשמחה בשירת "שלום עליכם מלאכי השרת".

בין המנות העשירות נשאו השלוחים דברי תורה מרתקים, ואילו נציגים מהסטודנטים קמו ושיתפו בסיפורים ורגעים משמעותיים מחייהם. בין הדגים למרק נערך חידון יהדות חווייתי

ומרתק, במהלכו התחרו הקבוצות על צבירת נקודות תוך כדי קניית מושגי יסוד ביהדות. כמיטב המסורת של חב"ד בקמפוס, הסעודה לא הסתיימה עם הקינוח אלא המשיכה להתועדות חסידית עמוקה וסוחפת עד לשעות הקטנות של הלילה.

בשבת בבוקר, ליד פינת הקפה, ישבו הסטודנטים והתעמקו במושגי תורת החסידות על הפרשה יחד עם השלוחים. תפילת שחרית נערכה בהתלהבות ובשמחה, ולאחריה סעודת השבת הפכה שוב להתועדות חסידית ארוכה. בצהרי היום יצאו הסטודנטים יחד

עם השלוחים לסיור בשכונות העיר. אוויר ההרים הירושלמי הביא עימו רוח של קדושה ושלווה, כשהיה ניכר שעצם השהות של הסטודנטים ביום קדוש בעיר הקודש - פועלת עליהם רבות.

בשעת רעווה דרעווין, כאשר השמש שלחה קרניים אחרונות על ירושלים, ישבו הסטודנטים במעגל שירי נשמה וניגונים חסידיים. שריט הדיבור עבר בין היושבים סביב, וכל אחד בתורו שיתף ממשבותיו על הרגעים המיוחדים שחווה בשבת ואת ההחלטות הטובות שקיבל. לרבים מהם, ללא ספק, הייתה זו חוויה מכוננת שעוד ידובר בה רבות. ■

זיכרונות והחלטות

הרב לייזר קליין, קמפוס הנמל חיפה



השבת המיוחדת בירושלים בנתה וגיבשה את קהילת הסטודנטים שלנו - של חב"ד בקמפוס. זו קהילה של סטודנטים צעירים שעברו את אירועי שמחת תורה תשפ"ד, אם בכובע הלוחם במילואים ואם למצער בכובע שורדי הנובה. במהלך השבת נוצר קשר עמוק בין הסטודנטים. הם



ישבו יחד, דיברו ושיתפו, והתגבשו ביניהם בצורה משמעותית. כל אחד מהם הגיע לפעילות של חב"ד בקמפוס מסיבה שונה: אחד בגלל שיעור שבועי, אחר בגלל סעודת שבת או פעילות התנדבות. וכאן, בשבתון, הם זכו להכיר את כל פסיפס הפעילות של חב"ד בקמפוס והביעו התעניינות בפרויקטים השונים. ההרגשה במהלך השבת הייתה עילאית. כולם הבינו שהחיבור לירושלים ולמקום המקדש פועל עליהם. אחרי השנה הקשה שעברנו, כאן התגלתה הנקודה הפנימית של עם ישראל. ההשפעה של השבת על הסטודנטים הובילה לשורה של קבלת החלטות טובות - בעיקר בשמירת השבת. רבים מהם נוכחו לדעת כי המושג 'לשמור שבת' יכול להיות הרבה יותר קל, רגוע ומשמח ממה שהיה נדמה להם עד כה.

סגירת מעגל

הרב שמואל חדד, המכללה האקדמית אשקלון



אחת הסטודנטיות שלנו, במקורה מתל אביב, התלבטה רבות אם להשתתף בשבתון. חשבנו שאולי היא חוששת משמירת שבת כהלכה או מהאווירה הדתית, אך בסופו של דבר היא נסעה יחד איתנו ועלתה לירושלים.

במהלך הסיור היא ניגשה אלינו והחלה לספר: "בשבת שמחת תורה אשתקד שהיתי בירושלים, לבדי. באותו בוקר התחלתי לקבל מכול של הודעות ממכרים שנמצאים במסיבת הנובה ובעוטף עזה. לא ידעתי מה לעשות, ומיד הלכתי לכותל להתפלל. ההרגשה שלי באותו היום הייתה קשה ויצאתי מרחבת הכותל בתחושה של חוסר אונים. במשך זמן רב היה לי קשה לחזור חזרה לירושלים, ובטח שלא לכותל. זו הסיבה בגללה התלבטתי אם לבוא לשבתון.

"הפעם, פתאום", המשיכה ואמרה, "כשצעדתי לאבני הכותל, התחלתי לגלגל בזיכרוני את השמות של אלו שהתפללתי עליהם באותו בוקר, והנה אני רואה שכל אלו שהתפללתי עליהם ניצלו! עכשיו אני מבינה שזו הייתה השליחות שלי להיות כאן בירושלים, באותו יום נורא, כדי להיות שליחה של תפילה עבורם..."

פעם ראשונה בירושלים

הרב תנחום רבקה, אוניברסיטת חיפה



אני מרשה לעצמי לומר בפה מלא, שזוהו השבתון המיוחד ביותר שחוויתי עם סטודנטים במשך למעלה מעשור של שליחות במסגרת חב"ד בקמפוס. החיבור והאירוח הגשמי המשובח, הפך את השבת לאירוע מיוחד במינינו.

לאחד הסטודנטים שהגיע איתי, זו הייתה הפעם הראשונה בחייו שהוא ביקר בירושלים! בצאת השבת הוא אמר לי כי לא חשב שדווקא דרך האוניברסיטה הוא יבוא לביקר בירושלים...

אחת מהמשתתפות בשבתון הייתה פעילה בשיעורים בקמפוס לפני כשנתיים, אך מאז לא הייתה איתנו בקשר. כאשר שמעה על השבתון, החליטה להצטרף ולעלות לירושלים. בצאת השבת היא ניגשה אלינו ואמרה: "הבנתי איך אני רוצה ששולחן השבת שלי ייראה מכאן ולהבא..."

באה שבת, באה מנוחה

הרב משה גולדשטיין, קמפוס בית ברל ורכז השבתונים



כאשר אני מדבר עם הסטודנטים בשיעורים בקמפוס על שבת ללא טלפונים וללא הפרעות, הם תמיד שואלים: "איך זה אפשרי? אנחנו מחוברים 24 שעות לרשתות ולחדשות, איך אפשר להתנתק?!" תמיד עניתי להם: "תנסו ותראו שזה אפשרי וזה טוב".

הפעם, כאשר עלה הרעיון של השבתון, אמרתי להם: "בואו לשבת בירושלים ותראו בעצמכם שאתם יכולים...". ואכן, בשבת ראיתי את אותם סטודנטים יושבים במשך שעות ארוכות בהתוועדות או בתפילה, ללא טלפון וללא שום הפרעות.

השבת שהולידה חברותא בגמרא



הרב בני צי כץ, מכללת כרמיאל

השבתון היה הזדמנות חדיפעמית לגבש סביבנו את קהילת הסטודנטים במכללה. במהלך השליחות אנחנו פועלים עם סטודנטים מפקולטות שונות ומשנתונים שונים, ואילו כאן נוצרה ההזדמנות שלנו ליצור כוח משותף מכל שכבות הקמפוס. הכוח הזה גורם לאנשים להיפתח ולשתף, ובעיקר להתעורר ולהתחבר. וכשזה נעשה בירושלים - זה עוד יותר עוצמתי.

בצאת השבת שאלתי את אחד הסטודנטים שהשתתף בשבתון איך הוא חווה את השבת. הוא ציין בפניי כי האירוח היה מעולה והאוכל היה טעים, אבל בה-בעת הדגיש כי עולם הערכים שלו שונה מהאווירה שהייתה כאן בשבת... למרות זאת, מספר ימים לאחר מכן קיבלתי ממנו הודעה בה הוא בישר לי כי קנה כמה כרכי גמרא במהדורת שוטנשטיין, והוא ישמח לקבוע איתי חברותא שבועית...

בחזרה לשורשים

הרב ששי כרמל, אוניברסיטת אריאל



לפני מספר חודשים השתתף אצלנו בסעודת יום שבת סטודנט שמתנדב בפעילויות החסד שלנו עם קשישים. לאחר הסעודה התפללנו מנחה וכיבדתי אותו ובסוף הוא נעתר ועלה לתורה. לאחר כמה ימים הוא קצת לחצתי אותו ובמקורו הוא מגיע מבית דתי, אך הזכרונות שלו מבית שיתף אותי כי לאחר שזכה במצווה הוא התרגש

הכנסת לא נעימים ולכן התנגד לעלות לתורה, אך לאחר שזכה במצווה הוא התרגש והתחבר לזה.

ניצלתי את ההזדמנות והזמנתי אותי להשתתף בשבתון בירושלים. הוא ענה לי כי במהלך השבוע הוא לומד, ובשבת יש לו משמרת קבועה בעבודה... למרות זאת לא ויתרתי לו, והוא לבסוף החליט לוותר על העבודה ולהצטרף לשבתון. במהלך השבת שמתי לב כי הוא תופס מרחק מהקבוצה ומתבודד עם עצמו, רציתי אפוא לוודא ששלומו טוב ושהוא נהנה איתנו. לשאלתי הוא ענה: "הרב, זו השבת הראשונה מזה זמן רב שאני סוף־סוף נהנה ממנוחה ושקט, אני מאושר מכל רגע כאן... זו השבת הראשונה שלי שאני זוכה לשמור אחרי שנים רבות, וזה בזכותך".



וכך נתיבותיה שלום

המועדונים הנודעים של חב"ד לנוער פרוסים בעשרות נקודות ברחבי הארץ, ומהווים מגדלור של תורה ועשייה עבור אלפי נערים שמגיעים אליהם לשיעורים הקבועים, להתנדבות בקהילה ולפעילויות חווייתיות בסיוורנו הפעם, אנו מזרימים אל המועדון החדש שנחנך בנתיבות בערב י' שבט: השליח **הרב מענדי ידגר** מספר על אופי הפעילות עם הנוער בעיר, על האווירה בתקופה המלחמה, ועל המשך מפעלו של ה'בבא סאלי' זי"ע בעיר – לקרב את תושביה ונעריה לאבינו שבשמים

לא ראיתי את עצמי פועל דווקא בשליחות לנוער. מי שפתח לי את הראש לכיוון הזה היה הרב משה שילת, מנהל חב"ד לנוער ישראל. אחרי שנות הכולל, כשהתחלתי לחפש את דרכי, הוא גלגל אלי את הרעיון של חב"ד לנוער. זה היה בימי אלול של שנת תשע"ח. בזמנו, זה היה משהו מאוד ראשוני - ברחבי הארץ היו אולי 8-10 שלוחים בלבד - וגם הם עוד לא בדיוק ידעו איך זה אמור להיראות. לא היו מועדונים, לא היו מרכזי נוער, הכול היה עוד בחיתולים...

"את חטאיי אני מזכיר היום", מחייך הרב ידגר. "חשבתי שזו שליחות מעניינת, אבל יחסית קלה. בסך הכול להעביר שיעורים לצעירים, אולי איזה מחנה קיץ... לא דמיינתי כמה עומק ומשמעות יש בכך, וכמה זה יהפוך להיות מרכז החיים שלי".

האם השליחות עם הנוער ממלאת את כל סדר היום שלך?

"בתחילת הדרך אכן היו לנו תהיות, כמה זמן ומקום השליחות תתפוס בחיינו, כשעם השנים היא אכן הלכה ותפסה כל דקה ביום.

ימי בראשית

הרב מענדי, ספר לנו איך הכל התחיל?

"הסיפור שלי עם השפעה ושליחות התחיל הרבה לפני שהבנתי שחב"ד לנוער זהו הכיוון שלי בחיים", פותח הרב ידגר. "גדלתי בבית בו ההשפעה על אחרים הייתה דרך חיים - דבר שהחל עוד מסבי, שליח הרבי הרב יצחק ידגר ע"ה, שהיה דמות מופת בהפצת היהדות ובעל רבבות מושפעים ברחבי הארץ כולה, ביניהם כאלה המשמשים בעצמם כיום כשלוחים ומורי דרך לרבים. אני פוגש יהודים רבים המספרים לי איך סבי שינה את חייהם. גם אבי, המנהל בתי ספר מעל 40 שנה, ממשיך את הדרך הזו, ואני רואה במו עיניי איך השפעתו הולכת נמשכת עד היום בקרב אנשים שלמדו במוסדותיו לפני עשרות שנים.

"על הרקע הזה תמיד הבנתי את החשיבות של השליחות, אבל



שיעורי התורה והפעילות המשיכו להתקיים ברצף במועדון המחודש גם במהלך תקופת השיפוץ

אחד היה אברהם

"מספר שבועות לאחר אירועי שמחת תורה אשתקד", משתף הרב ידגר בסיפור מהשטח, "הצטרף למועדון שלנו נער חדש, נזכרתי שפגשתי בו בעבר באחד התיכונים, אך בזמנו הוא לא היה משתתף בפעילויות שלנו. לאחר שיחת היכרות קצרה התברר לי שהוא נולד לאב מוסלמי ולאם יהודייה... הוא סיפר לי כי הוא תכף חוגג בר מצווה, אך הוא לא יודע מה עליו לעשות.

"כמובן, לקחתי על עצמי את ארגון חגיגת הבר מצווה שלו. רכשתי עבורו זוג תפילין, וישבתי ללמוד איתו את פרשת השבוע וההלכות הרלוונטיות. אימו השתתפה בחגיגת הבר מצווה וזה היה רגע מיוחד מאוד. משבוע לשבוע הוא החל להתחזק ולהקפיד יותר על שמירת כשרות ושבתי, עד שהחל לחבוש כיפה וציצית מדי יום. לאחר כמה חודשים הנער החליט לבחור לעצמו שם יהודי, ונקרא שמו בישראל: אברהם".

"הרבי כתב לבבא סאלי מספר פעמים שלא לעזוב את מקומו בנתיבות, היות ויש לו שליחות שם עם אחינו בני עדות המזרח, ואת השליחות הזו אנחנו ממשיכים כיום בכל הכוח. כמובן, העובדה המשפחתית הזו גורמת לאנשים מסביב להתייחס אלינו ביראת כבוד, דבר שמהווה בסיס טוב לפתוח בשיחה, לפעול ולקרב אחרים".



הקשרים עם הנערים הלכו והעמיקו, והביקוש רק הלך וגדל. פתאום מצאתי את עצמי כל יום, כל היום, עסוק עם הנוער - בר מצוות, שיעורים בתיכונים, מכינות קדם-צבאיות, התנדבויות, שיעורים בערבים, בית מדרש, ועוד אינסוף דברים.

"גם החברותות הפכו לחלק משמעותי מהיום-יום שלי, וזה דבר שלוקח לא מעט זמן. אבל כשאתה רואה כמה זה משפיע, וכיצד נער צעיר שבקושי הכיר את היהדות מתחיל לשאול, להתעניין ולהתחבר - זה ממלא אותך לגמרי, ואז זה נהיה עניין של חיים שלמים - לי וגם לאשתי שהובילה את שיעורי הבנות יחד עם צוות מדריכות מוכשר. נעשינו שקועים בזה יום ולילה".

נוער הכיפות

ספר לנו קצת על הנוער בנתיבות, אילו אתגרים יש לך בעבודה עימם?

"נתיבות היא אמנם עיר שאפשר לקרוא לה 'מסורתית', אך המרחק ממנה לבין עיר דתית עוד גדול", מסביר הרב ידגר. "יש אמנם קהילות גדולות של שומרי מצוות, לא חסרים בתי כנסת בעיר ורוב תושבי העיר אף מכבדים את המסורת, אך עם השנים החיבור לתורה ולשמירת מצוות צריך חיזוק גדול.

"יש בנתיבות מגוון רחב של בני נוער שאני עובד איתם, כל אחד בסגנונו ובדרכו. יש נערים שמתחנכים במוסדות מחוץ לעיר, בתיכונים יוקרתיים בירושלים או בתל אביב, ואני מרגיש בחוש שהם מתרחקים מהמסורת. יש לצערי גם מקרים רבים של נוער בסיכון, צעירים שנפלטו מהמערכת ונכנסים ויוצאים מבתי משפט. אין כאן תבנית אחידה של נוער ודרך פעולה מסוימת. אמנם אין כאן התנגדות רבתי לפעילות דתית, אבל עדיין צריך למצוא את הדרך לליבו של כל נער ונער, בהתאם לסביבה בה הוא נולד ולבית בו הוא גדל.

"בהקשר זה, יש סימפטום שבהחלט מייחד את העיר שלנו, והוא 'נוער הכיפות' הלא דתי - זהו פלח אוכלוסייה של נוער החובש כיפה ולומד בבית ספר דתי רק כי כך ההורים החליטו, בה בשעה שהנער עצמו אינו מניח תפילין ושומר שבת. כשהם מגיעים למועדון פעם בשבוע, זו הפעם היחידה שהם מניחים תפילין... יש גם בתים רבים בהם ההורים שומרים שבת ואילו הדור הבא כבר לא שם. אני רואה איך הדור הוותיק שומר אמונים למסורת, כאשר הדור הצעיר - בחלקו הלא מבוטל - אט אט מתרחק, ומשנה לשנה אני מבין כמה השליחות שלנו כאן חשובה".

כבן משפחה של הצדיק הבבא סאלי, איך הדבר משפיע על השליחות שלך בנתיבות?

"קודם כל, זו זכות גדולה להיות חלק ממשפחת הקודש אבוחצירא. זכיתי ורעייתי שתח' היא נכדתו, והילדים שלנו הם ניניו של הצדיק. זה כשלעצמו מרגש ומעורר לפעול בדרכו. וכמובן, העובדה שהצדיק קבע את מושבו בעיר נתיבות מדגישה בעיניי כי יש כאן שליחות לבצע וזה המקום שלי לפעול.



פעולות משנות חיים

"לעיתים, כשליח, אתה לא רואה מיד את הקציר של עבודת השליחות", מבהיר הרב ידגר, "לפעמים אתה אפילו לא שם לב שאתה זורע, ורק אחרי תקופה אתה פתאום רואה פירות. לחלק מהקוראים זה ישמע אולי קלישאה, אבל זו המציאות היום יומית שלנו כשלוחים. אנחנו עושים פעולות קטנות כל אחר יד, שלפעמים משנות חיים שלמים.

"לפני תקופה שוחחתי בשיחת וידאו עם אחד הנערים שלנו במועדון", הוא מעניק דוגמה טרייה לדבריו, "כשלתע הצטרף אל השיחה אחיו הגדול שבעבר היה חבר במועדון שלנו, ועתה לאחר שהתבגר כבר לא זיהיתי אותו... כשראה אותי הוא אמר מיד: 'כבוד הרב, דע לך שבזכותך אני נוטל ידיים בכל יום'. נדהמתי. 'בזכותי?' שאלתי, והוא המשיך: 'אכן כן, לפני כמה שנים השתתפתי במסע איתך אל הרבי מטעם חב"ד לנוער, ובמהלך הנסיעה עוררת אותנו לקבל החלטות טובות כדי שהתפילות שלנו יתקבלו. אני החלטתי להקפיד על נטילת ידיים מדי בוקר ולפני הארוחה, ומאז ועד היום אני מקפיד על כך באדיקות!".



הברית התיכון

האם יש לכם דריסת רגל במוסדות הלימוד העירוניים?

"ברוך השם כן", אומר הרב ידגר בקול שיש בו סיפוק ושמוחה. "הפעילות בתיכונים התחילה בהקמת דוכן תפילין מוחץ לכותלי בני הספר. יחד עם כמה אברכים העמדנו שולחנות שזיכו את הנערים בהנחת תפילין לאחר שעות הלימודים. זכור לי מקרה בבית ספר אחד בו ההיענות מצד התלמידים הייתה חיובית, אך חלק מהנהלת בית הספר לא ראה זאת בעין יפה. ראיתי את המהמורה הזו כאתגר נוסף בשליחות, והחלטתי לקבוע פגישה עם מנהל בית הספר ולשוחח איתו על חשיבות המצווה והחיבור של הנוער למסורת. בסופו של דבר, מעז יצא מתוק. דווקא בזכות אותה התנגדות שכוונה כנגדנו בתחילה, נוצר שיתוף פעולה פורה בין בית הספר לבין הפעילות של חב"ד לנוער.

"לאחר תקופה הקמתי בעיר פרויקט שנקרא 'בני מצווה', במהלכו נערים בגילאי בר המצווה נרשמים לקורס הכנה למאורע החגיגי, במהלכו הם למדים על הכנת התפילין ותוכן הפרשיות, על מהות הבר מצווה ועל מצוות יסודיות בתורה.

"בנת יבנות יש מגוון תיכונים, כשרבים מהם מוגדרים כ'תיכון דתי', אך גם שם יש לנו פעילות רבה. המעלה הגדולה בעבודה עם תיכון כזה היא הגישה הישירה שאנו מקבלים ללבבות של אלפי בני נוער. היכולת שלנו להיכנס לתודעה העירונית גבוהה משמעותית כאשר אנו מופיעים באופן קבוע בבתי הספר".

סוד ההצלחה

כננות, האם העבודה עם הנוער אינה שוחקת ומתישה?

"העבודה עם הנוער היא מורכבת ומספקת בו זמנית", הוא מהרהר בקול. "מצד אחד יש כאן כר פורה של נערים צעירים וסקרנים שרוצים ללמוד ולהכיר; מצד שני, אלו לא אנשים בוגרים הנמצאים במהלך מסע חיפוש עצמי, אלא בסך הכל ילדים מתבגרים שמחפשים גם להשתובב ולשחק, ולפעמים קשה להעביר להם מסרים עמוקים או להשפיע עליהם.

"יש תקופות בהן אני מרגיש שאין פרי בעמלי. אני משוחח איתם





עושים כאן משהו שהוא הרבה מעבר לעוד פעילות לנוער.
מה התוכניות להמשך?

"העיר נתיבות נמצאת כיום בתנופת התפתחות מסיבית", מספר הרב ידגר. "כשך המלחמה, המנופים חוזרים לעבוד והעיר מתרחבת, שכונות חדשות נבנות ומשפחות רבות מתווספות למצבת התושבים. זה גורם לנו לחשוב על הקמת סניף נוסף של חב"ד לנוער באזור אחר של העיר, על מנת שכל הנערים והנערות בנתיבות יכירו את הפעילות של חב"ד. במקביל, כמובן, אנחנו חושבים על התרחבות גם בהון האנושי. אם בתחילת השליחות הסתפקתי כמה הדבר ימלא לי את סדר היום, כעת אני מבין שאני צריך עוד כוח אדם שיעזור להרחיב את הפעילות.

"הדלק של הפעילות השוטפת הוא התמיכה הרצופה של ארגון חב"ד לנוער ישראל, ובפרט העזרה והסיוע האישי שאני מקבל מהרב שילת שדואג לכל סניף וסניף כאילו היה 'בן יחיד'.

"השליחות עם הנוער היא באמת שליחות ייחודית", מסכם הרב ידגר את השיחה, "כזו שנושאת איתה גם אתגרים, כיוון שהשליח צריך להיות מסור לנערים בכל שעה. לפעמים אתה יכול להשקיע זמן רב בנער מסוים, אך עד שלא פיצחת את הדרך לליבו, לעיתים אפילו לא תקבל תשומת לב... אבל כשזה כבר קורה, ההשפעה היא עצומה. נערים חווים בגיל ההתבגרות רכבת הרים של רגשות והתמודדויות. הם נתקלים בבעיות שונות עם החברים, ההורים או עם בית הספר, וכאשר אתה שם בשבילם גם ברגעים הקשים שלהם, הם זוכרים לך חסד ושומרים מקום עבורך בליבם.

"מטבע הדברים, ההרגשה הטובה ביותר שלנו היא בעת קצירת הפירות. כך למשל, כשחנכנו את המועדון לאחרונה, הנערים התנדבו מעצמם לבוא ולסייע. אחד מהם לקח על עצמו להיות צלם האירוע, כשנער נוסף התנדב להיות על עמדת המוזיקה במשך כל הערב. ברגע שאתה שם בשבילם - הם גם יהיו שם בשבילך".



על חשיבות שמירת השבת או הכשרות, ואני לא רואה תוצאות בשטח. אלא שאז פתאום מגיעה לך הוכחה מעדותו של נער ששמע ממך משפט אחד ביהדות לפני כמה שנים, ומאז היום יום שלו נראה אחרת, כשהתורה ומצוות נוכחות אצלו כחלק משמעותי מחיי השגרה. בהחלט, יש נערים שמומש הפכו את הבית שלהם ואת המשפחה בזכות הפעילות שלנו.

"היה אצלי נער ממשפחה של עולים מברית המועצות, שכאשר הוא הגיע אלי לראשונה לא היה לו אף ידע בסיסי ביהדות. הוריו אפילו לא ידעו קרוא וכתוב בעברית, והוא לא זכה לשמור שבת אי פעם. אט אט הוא החל להשתתף ולהתמיד בשיעורים, כשבמקביל השפיע על המשפחה שלו להתחזק יחד איתו. הוא החל לשמור שבת, ואז ביקש מהוריו להעמיד בבית פלטה ומיחם. לאחר כמה חודשים הוא הביא את אביו לתפילת קבלת שבת בבית הכנסת, ומאז האב הפך לאורח של קבע במניין הנערים. והכי חשוב - הוא זכה כבר להיות יחד עם חלק מהנערים שנסעו לרבי...".

החמ"ל העירוני

אכן, שליחות מיוחדת במינה. ועכשיו, איך הגעתם לחנוכת המועדון החדש בימים אלו?

"בשנות הבראשית, הפעילות לא התקיימה במקום מסודר ורשמי, משחזר הרב ידגר. "נדדנו בין בתי כנסת ומקלטים כי תמיד צצה איזו בעיה - פעם עם העירייה, פעם עם הגבאים... הבנתי שאני חייב למצוא משהו יציב יותר, אבל לצערי לא קיבלתי שום מענה מסודר מהעירייה או גורמים אחרים.

"פעם אחת, כשהרב שילת התעניין שוב כדרכו בין השלוחים מי רוצה לפתוח מועדון קבע בעיר שלו, גמרתי אומר בליבי והחלטתי ללכת על זה. ידעתי שהמשמעות היא שאצטרך לעבוד יותר קשה וגם לגייס יותר כספים אבל כל זה כבר היה הכרחי - אי אפשר היה להתחמק מזה יותר.

"בהתחלה לקחנו מקום קטן בן 80 מטר, בחנות השוכנת במקום שהוא ממש הפנינה של נתיבות, אבל תוך שנה הבנו שהוא פשוט לא מספיק לנו... ואז, בהשגחה פרטית, קרה בשנה האחרונה משהו שלא יכולנו לתכנן: בעקבות המלחמה, החנות הצמודה אלינו התפנתה. ניצלנו את ההזדמנות, חיברנו את שני המקומות והשקענו בעלויות גבוהות מאוד (שאת רובן השיג לנו הרב שילת) כדי לשפץ את המועדון לטובת הנערים.

"אגב, אני חייב לציין שבמהלך המלחמה המועדון שלנו היה פעיל יותר מכל תקופה אחרת. הפכנו לחמ"ל עירוני ובו צוות של מיטב העובדים - הנערים שלנו כמובן... הם לקחו חלק משמעותי בכל ההתנהלות, והדבר רק חיזק את התחושה בקרב כל הגורמים שאנחנו



שהניסיון של כל אחד מהשלוחים לא ישרת רק אותו אלא כלל השלוחים ייהנו מהניסיון המצטבר של כולם, מעת לעת, בדרך כלל אחת לחודש וחצי, אנחנו מקיימים מפגשים משותפים לכלל השלוחים מרחבי הארץ. הם פזורים מקרית שמונה ועד אילת ולפעמים ההגעה למפגש בכפר חב"ד כרוכה במאמץ מיוחד, אבל כל השלוחים שותפים לדעה שהמפגשים הללו חשובים מאוד ותורמים רבות. זו הדרך לדייק ולזקק את תוכניות העבודה.

כולנו מבינים היטב את גודל הזכות והאחריות ומודעים לערכה העצום של המשימה הגדולה - להשפיע יהדות וחסידות למאות אלפי צעירים בישראל ואיש את רעהו יעזורו למקסם את ההצלחה. לא פעם קורה שדבר שבעיניי מאוד משמעותי, השלוחים פוקחים את עיניי לראות אותו אחרת. ולא פעם קורה שהשלוחים באים בגישה מסוימת והכוונה של ההנהלה משנה להם כיוון. כך, לאט ולאט וביסודיות, מתקדמים ומתפתחים בכמות ובאיכות.

צריך לומר עוד משהו לעניין האיכות: כאמור, אין לשער את ערכה של כל פעולה אחת בודדת ושל קיום מצווה אחת ויחידה על ידי צעיר אחד או צעירה אחת. עם זאת, אנחנו משקיעים הרבה מאמצים ומשאבים, במקביל, גם ב'תכניות בוטיק' לקבוצות נבחרות. כמו, למשל, סטודנטים שלומדים גמרא וליקוטי שיחות בחברותות עם 'תמימים' מיישבות תומכי תמימים. מדובר בתוכניות שלא מתאימות לכל אחד ועדיין לא פועלות בכל הסניפים, אבל הרי זו זכותנו וחובתנו, כדבריו המאירים של הרבי, להשפיע על עוד שבעה סטודנטים, ועוד שבעה ועוד שבעה שכל אחד מהם יהפוך למנהיג ומשפיע ומפיץ אור בעצמו.

עם השביעיות הללו נשלים בעזרת השם את המשימה הגדולה של 'דור השביעי'. ■

אין לשער את ערכה של כל פעולה אחת בודדת ושל קיום מצווה אחת ויחידה על ידי צעיר אחד או צעירה אחת. עם זאת, אנחנו משקיעים הרבה מאמצים ומשאבים, במקביל, גם ב'תכניות בוטיק' לקבוצות נבחרות

היא אך ורק על-ידי שיעורי תורה, ולכן כל השלוחים משקיעים בכך מאמץ רב וגם ההנהלה הארצית מסייעת בתכנים וחומרים. ובכלל זה השיעור שהוא פרויקט הדגל - קורס מיוחד שמבוסס על מערך שיעורים בנוי לתלפיות מבית היוצר של JLI. השאיפה היא שבסדרת המפגשים של השיעורים הללו הסטודנטים יזכו לקבל מושגים ותכנים ביהדות ביהקף רחב, ובסיום הסדרה ישלימו, במידה רבה, את החוסרים שלא קיבלו במערכת החינוך הכללית.

כשהפעילות כל כך רחבה וכל כך מגוונת, איך מתכננים ומתווים כיצד ומה לעשות?

מורה הדרך הטוב ביותר איך ומה לעשות הוא הניסיון בשטח. משנה לשנה ההנהלה והשלוחים צוברים ניסיון ועל פיו מתקדמים ב"ה מחיל אל חיל. וכדי

גם בחב"ד לנוער וגם בחב"ד בקמפוס יש צוותים מוכשרים ומסורים שעובדים במשרה מלאה ומספקים לשלוחים שפע של תוכניות עבודה, חומרי לימוד, מרצים ודברי יהדות רבים כמו ארבעת המינים בסוכות, חנוכיות בחנוכה, מצות בפסח וכיוצא באלה בעטיפה הכי מושכת ומותאמת בדיוק לנוער ולסטודנטים.

פרט לכך, ההנהלה הארצית יוזמת, מארגנת ומפעילה עבור השלוחים שורת אירועים, כנסים והתוועדויות במגל השנה הנערכים בדרך כלל בירושלים, בכפר חב"ד ובצפת וזוכים להשתתפות של אלפי צעירים. הכוונה לסמינרים ענקיים ביום כיפור ובשמחת תורה, השתתפות באירועי 'צמאה' בבנייני האומה ב"ט כסלו, שבתונים עשירים בגשמיות וברוחניות לאורך השנה ועוד.

השלוחים מקבלים גם את מלוא העזרה הנחוצה להפעלת תוכניות שונות שפועלות במקביל בסניפים רבים. דוגמה לכך הוא 'פרויקט ההתנדבות' במסגרתו בני נוער עורכים ביקורים שבועיים אצל קשישים. הם מביאים להם ארוחות חמות, מפיגים את בדידותם ומסייעים להם במידת הצורך. הפרויקט מופעל בשיתוף עם 'כולל חב"ד' וזוכה לאהדה רבה.

דגש מיוחד ניתן על יצירת מערכים לשיעורי התורה. מבוגרים שבאים לשיעורי תורה, בדרך כלל מרוצים ומסופקים מהתכנים הנלמדים עצמם, וגם אם הם לא מבינים או משתעממים, נדיר שיקומו ויעזבו. אצל הצעירים הסיפור שונה. השיעור חייב להיות מקורי, מרתק, רלוונטי לחיים ובמידה מסוימת גם מצחיק. אם לא כן, הם ישתעממו. ואם מלבד כל זה השיעור לא היה גם עמוק, הרצינים שבצעירים לא ימצאו בו מספיק עניין.

מצד שני, ברור שהשפעה פנימית